Tots Els Futurs

La miríada d'espècies i fortunes diverses de la humanitat

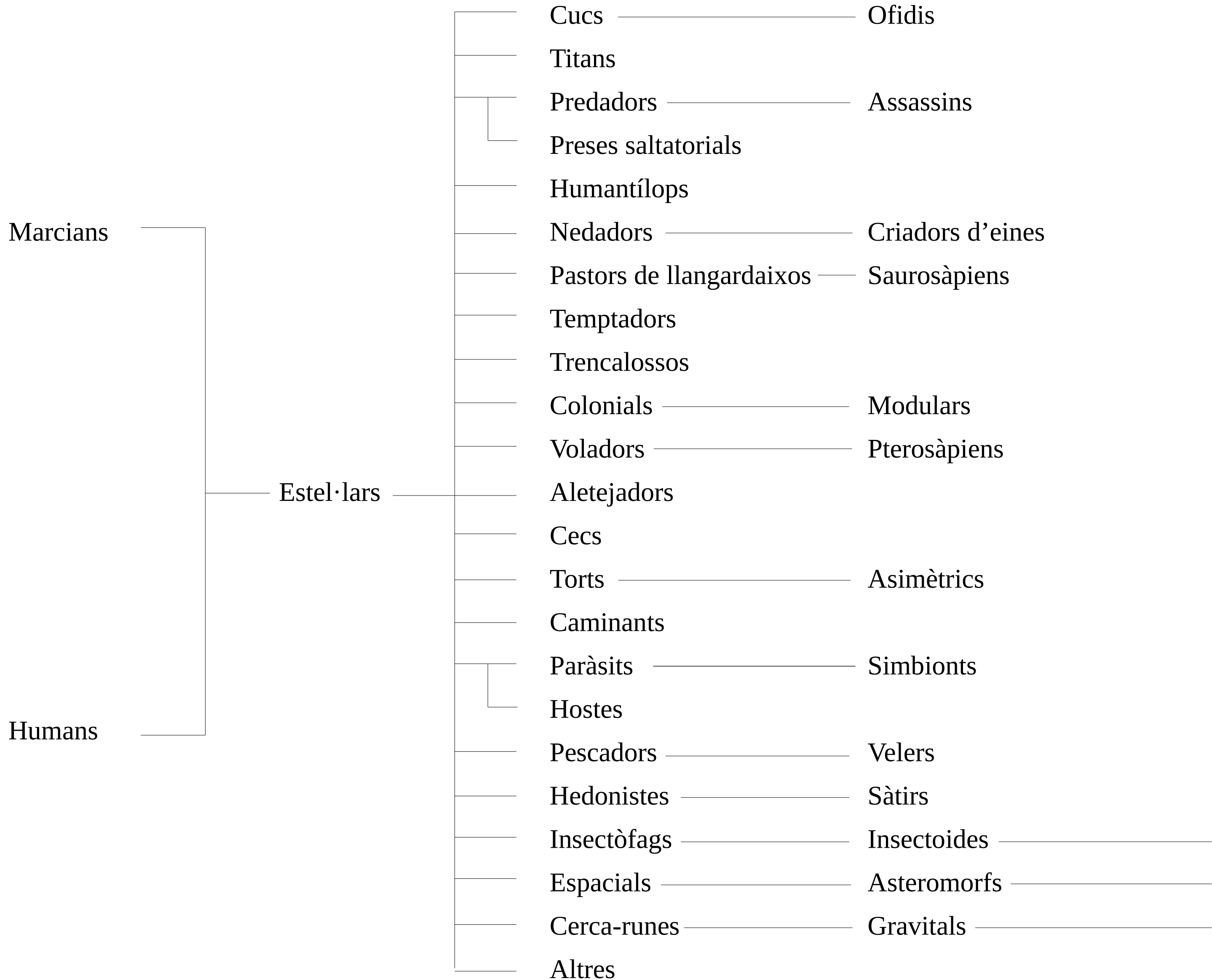

Títol original: *All Tomorrows: A Billion Year Chronicle of the Myriad Species and Varying Fortunes of Man,* de C. M. Kosemen/Nemo Ramjet

Primera versió en català: gener de 2024

Cronologia

Espècies

Successos històrics

Guerra civil

Invasió dels Qu

Extinció i diversificació

Segon Imperi Galàctic

Invasió de les màquines

Guerra de les màquines i els asteromorfs

Segon contacte

Unitat galàctica

Tots els futurs

Fins a Mart

Després de mil·lennis de preàmbuls terraqüis, els assoliments de la humanitat a un nivell notable s'iniciaren amb la seva unificació política i la colonització gradual de Mart. Tot i que la tecnologia per a colonitzar aquest món ja feia prou temps que existia, disputes polítiques, canvis d'ideologia i la simple inèrcia de la comoditat de la vida a la Terra feien que aquest pas semblés més llunyà del que realment era.

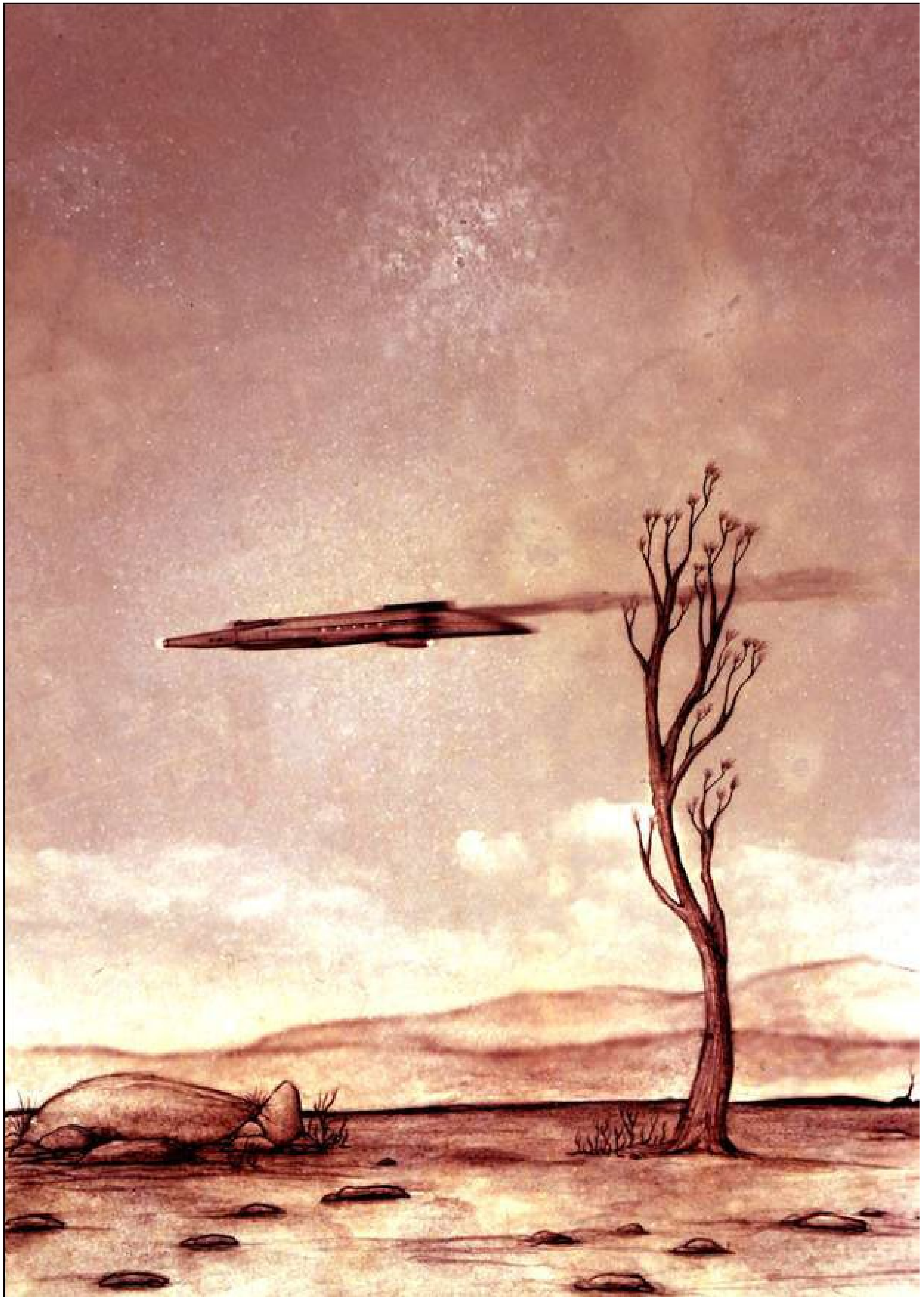
Només quan els riscs van començar a mostrar-se amb claredat, només quan el medi ambient de la Terra es començà a estrènyer pel llastre de dotze mil milions d'ànimes industrialitzades, la humanitat per fi emprengué la monumental tasca.

A través de les dècades, viatjar i posteriorment instal·lar-se a Mart es veia com una empresa ràpida i relativament fàcil; complicat però factible i manejable a curt termini. A l'hora de la veritat, però, es feu evident que no era el cas.

Calia anar a pams. El bombardeig atmosfèric de microbis programats genèticament generaren lentament una atmosfera respirable en un cicle que durà segles. Més tard, uns quants fragments cometaris es feren desviar del seu rumb per a crear mars, oceans: aigua. Quan l'espera per fi s'acabà, restes de la flora i la fauna terrestre s'introduïren com a éssers marcians recreats, modificats especialment per l'ocasió.

Quan tot estava a punt, les *persones* arribaren del seu món híper-poblat. Arribaven en naus de només anada. Coets de fusió i planadors atmosfèrics, plens a vessar de colons que somiaven amb començar de nou.

Els primers passos a Mart no foren fets per astronautes, si no per nens descalços sobre suau herba bio-sintètica.

Un planador desembarca les primeres persones a l’edèn pre-terraformat de Mart.

Els marcians americans

Durant uns quants segles, Mart va seguir sent un recés; prosperant, però encara feble comparat amb l'esplendor de la Terra, que brillava més que mai. Gràcies a la reubicació cap a Mart de les indústries que més desgastaven el medi ambient, la Terra podia usurpar-ho *tot*, sense haver de malmetre la seva desgastada biosfera. Aquest fou l'apogeu terrícola; el clímax del desenvolupament econòmic, cultural i social de la vella Terra.

Tanmateix, això no duraria. Igual que la separació gradual d'Amèrica i la seva mare europea, els governs de Mart varen adoptar una nova identitat marciana. Es convertiren en els marcians americans.

La diferència entre la Terra i Mart no era només política. Unes poques generacions criades en gravetat més lleugera va donar als nous americans una silueta esvelta i gràcil que semblaria surrealista a la seva antiga llar. Això, combinat amb un cert grau d'enginyeria genètica, va dur la separació dels marcians a una nova alçada.

Durant un temps, el sisme silenciós entre els dos planetes era acceptat mútuament i el repartiment de poders restava en un tens equilibri. Però la rivalitat marcianoterràquia no podia durar per sempre. Amb recursos il·limitats i una població energètica, Mart estava disposat a situar-se al capdavant.

La guerra civil

La revolució marciana s'esperava en dues formes: o bé a través d'un enriquiment econòmic a llarg termini o bé a través d'un conflicte armat molt més curt però dolorós. Durant quasi dos-cents anys, l'últim mètode va anar prenent forma, però aquest període gradual va acabar donant pas a una situació altament destructiva.

Gairebé des del seu establiment, la cultura marciana fou influïda amb un sentiment explícit de rebel·lia envers la Terra. Cançons, pel·lícules i publicacions periòdiques repetien aquestes nocions repetidament fins que quedaren del tot internalitzades. La Terra era la llar antiga i encarcarada que frenava la humanitat, mentre que Mart era *nou*: dinàmic, actiu i inventiu. Mart era *el futur*.

Aquesta ideologia va acabar arribant al seu punt àlgid semi-paranoic i revolucionari. Aproximadament a uns mil anys de l'època contemporània, les nacions de Mart van prohibir qualsevol viatge o intercanvi no-essencial amb la Terra.

Per a la Terra, això era una sentència de mort. Sense els recursos ni les indústries de Mart, l'apogeu terrícola aviat retrocediria a un pàl·lid reflex de la seva antiga glòria. Ja que un intercanvi de béns essencials va continuar, ningú es moriria de gana. Però per a cada ciutadà de la Terra, el boicot marcià significà la pèrdua de fins a tres quartes parts dels seus ingressos anuals.

La Terra no tenia més remei que reclamar els seus antics privilegis; si calia, per la força. Segles després de la seva unificació política, la Terra es preparava pel conflicte bèl·lic.

La majoria dels pensadors (i fantasistes) de temps pretèrits havien imaginat la guerra interplanetària com un gloriós i vertiginós espectacle de naus descomunals, herois combatius i sorpreses d'últim moment. Cap fantasia es podria haver allunyat més de la veritat. La guerra entre planetes era una sèrie de decisions lentes, angoixants i perfectament cronometrades que causaven la destrucció a escales bíbliques.

En la majoria de les ocasions, els combatents no es veien l'un a l'altre. La majoria de les vegades els combatents ni tan sols eren allà. La guerra es convertí en un duel entre màquines complexes i autònomes, programades per maximitzar els danys a l'altra banda i intentar durar més que l'anterior.

Tal conflicte causà una terrible destrucció a tots dos bàndols. Fobos, una de les llunes de Mart, fou esmicolada i plogué sobre el planeta en forma de pluja de meteorits. La Terra rebé un impacte polar que aniquilà un terç de la seva població.

Escapant-se pels pèls de l'extinció, els pobles de la Terra i Mart feren les paus i forjaren un sistema solar unit. Els va costar més de vuit mil *milions* d'ànimes.

Els estel·lars

Els supervivents acordaren que certs canvis a gran escala eren necessaris per assegurar que una guerra de tals dimensions mai tornés a esclatar. Aquestes reformes eren tan extenses que implicaven canvis, no només polítics i econòmics, sinó també biològics.

Una de les diferències més grans entre els pobles de tots dos planetes era que, amb el temps, gairebé s'havien convertit en espècies diferents. Es cregué que el sistema solar mai es podria unir completament fins que aquesta discrepància es dissolgués.

La resposta fou una nova subespècie humana, igual i més ben adaptada no només a la Terra i a Mart, sinó també a les condicions de la majoria dels nous entorns terraformats. En addenda, aquells éssers es dissenyaren amb cervells més grans i talents més elevats, convertint-los en més que la suma dels seus predecessors.

Normalment, seria difícil convèncer *cap* població de triar entre l'esterilització i fer de pares d'una civilització d'éssers superiors acabada de crear. Malgrat això, els records de la guerra encara eren dolorosament recents i resultava més fàcil implementar aquests procediments radicals al crepuscle de tal massacre. La resistència al naixement de la nova espècie no va passar de queixes insubstancials i vagues insignificants.

En només unes poques generacions, la nova raça va començar a demostrar el seu valor. Organitzats com un únic estat i ajudats pel desenvolupament tecnològic de la guerra, ràpidament terraformaren i colonitzaren Venus i els asteroides i llunes de Júpiter i Saturn.

Aviat, però, fins i tot els dominis del Sol es feren petits. El nou poble que els heretà volia anar més lluny, fins a mons nous vora estrelles llunyanes. Això els convertiria en els estel·lars.

La colonització i els Èdips mecànics

Fins i tot pels estel·lars, el viatge interplanetari era una tasca monumental. Ments més antigues havien fantasiejat sobre el problema amb «solucions» com ara els viatges superlumínics o l’hiperespai.

En termes simples, era impossible dur a una gran quantitat de persones amb prou provisions fins a l’estrella més propera per fer la colonització possible. Les tecnologies existents només podien viatjar a escassos percentatges de la velocitat de la llum, convertint el viatge en un assumpte que podia estendre's durant diverses èpoques. Enormes «naus generacionals» foren concebudes i fins i tot construïdes, però van sucumbir a les dificultats tècniques o a l’anarquia a bord després d’alguns cicles.

La solució fou arribar allà primer i *fer* els colons més tard. Amb aquesta fi, naus ràpides i automàtiques eren enviades cap a les estrelles. A bord hi havia màquines semi-conscients programades per a replicar i terraformar la destinació i «construir» als habitants amb materials genètics emmagatzemats abord.

Un problema estrambòtic era comú a molts dels intents. Les primeres generacions d’humans en ser creats sovint desenvolupaven un afecte estrany cap a les màquines que els crearen. Rebutjaven la seva pròpia espècie i morien després de la gran crisi d’identitat que ho seguia. Aquest complexe d’Èdip tecnològic causà la pèrdua de gairebé la meitat dels intents de fundacions colonials.

Tot i així, la meitat restant fou suficient per omplir tot el braç espiral galàctic de la humanitat.

L’estiu de la humanitat

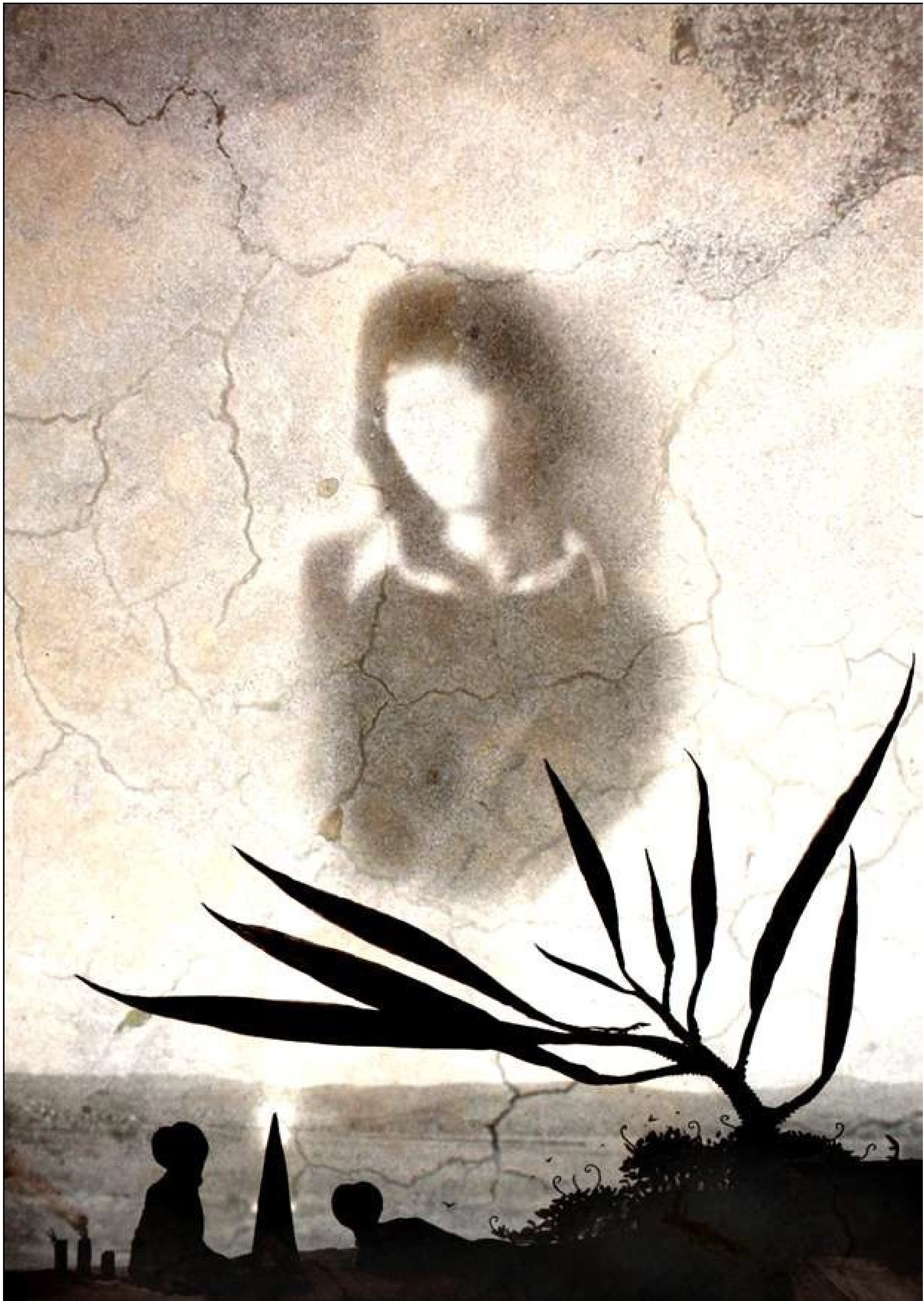
Just després de la colonització de la galàxia par part de la humanitat arribà la seva veritable primera època daurada. Criats per profetes mecànics, els supervivents de la plaga d’Èdip construïren civilitzacions que igualaren i fins i tot superaren els seus ancestres solars.

Aquesta difusió a través dels cels no significà una pèrdua d’unitat. Entre l’espai, fluxos robustos de comunicació electromagnètica unien els mons de la humanitat amb tal eficiència que cap colònia ignorava els successos dels seus germans en la distància. El transit lliure d’informació significava, entre altres coses, un ritme altament accelerat de creixement tecnològic. Quan un món no podia resoldre quelcom, podia rebre l’ajuda d’un altre, i els nous avenços es compartien ràpidament amb tothom dins d’un regne de segles llum d’amplada.

Evidentment, el nivell de vida s’elevà a alçades prèviament inimaginables. Si bé això no significava una utopia galàctica, es podia dir que el poble de la galàxia colonitzada vivia vides en les que la feina, tant física com mental, era purament compulsiva. Gràcies a la riquesa dels cels i a l’esforç de les màquines, cada persona tenia accés a riqueses materials i culturals més grans que les d’algunes nacions contemporànies.

Durant tot aquest desenvolupament, s’observà un fenomen curiós. Tot i que la vida alienígena era abundant als estels, ningú havia trobat cap indici de veritable intel·ligència. Alguns ho atribuïren a una raresa generalitzada, mentre que d’altres parlaren de coses com ara influència divina, ressuscitant la religió.

Indiferentment de les teories, una pregunta seguia sense obtenir cap mena de resposta: Què passaria si la humanitat es trobés amb una raça igual o superior a l’espai?

Dos estel·lars visualitzant una pel·lícula hologràfica mentre reposen sota les restes de la flora autòctona del seu món colonitzat. Per ells, la vida és de constant felicitat.

Un avís prematur

Durant aquella època, un petit descobriment d’immenses implicacions va avisar a la humanitat que potser no estaven sols.

En un món acabat de colonitzar, uns enginyers es toparen amb les restes d’una criatura desconcertant, considerada com a tal perquè mostrava clars trets d’un animal terrícola *a un planeta alienígena*. Apropiadament batejada com a *Panderavis pandora*, el colossal fòssil pertanyia a una criatura amb aspecte d’au amb urpes enormes. Investigacions posteriors van determinar que es tractava d’un *therizinosaure* altament mutat, d’una família de dinosaures herbívors que s’extingí milions d’anys enrere a la Terra.

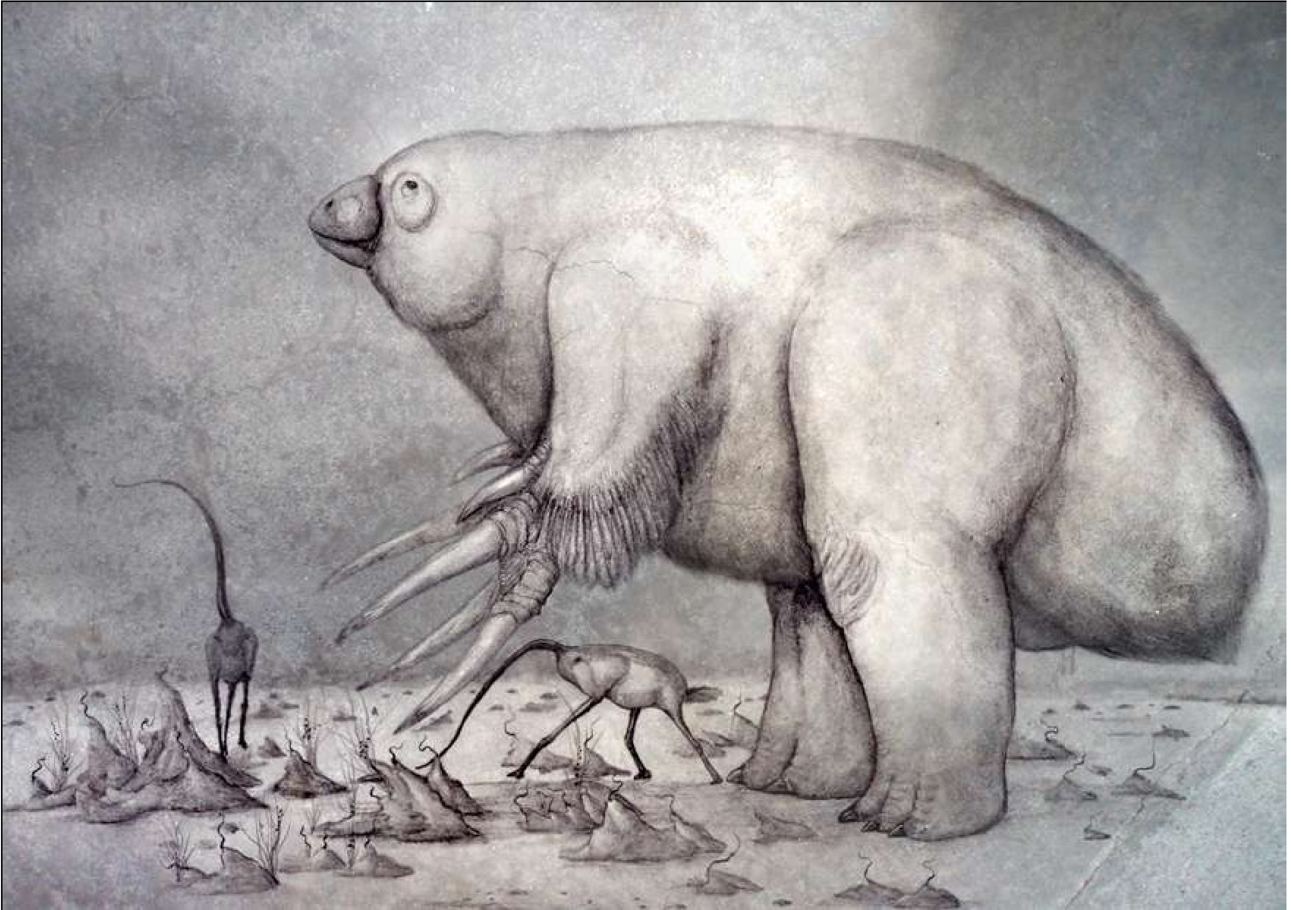
Tot i que tots els altres animals terrestres d’aquella colònia tenien tres potes, un sistema esquelètic basat en el coure i músculs hidrostàtics, el *Panderavis* era un vertebrat típic de la Terra amb ossos rics en calci i quatre extremitats. Trobar-lo allà era una troballa tan improbable com trobar una criatura alienígena dins de l’atmosfera terrestre.

Per alguns, allò era la prova irrefutable de la creació divina. El renaixement de la religió, alimentat en principi per l’aparent soledat de la humanitat a l’espai, s’intensificà encara més.

Altres ho veien amb altres ulls. El *Panderavis* mostrà als humans que alguna entitat prou poderosa per visitar la Terra abduïa animals d’allà i els adaptava a un mon alienígena de qualsevol punt de la galàxia. Considerant l’edat del fòssil en sí, els misteriosos éssers eren mil·lennis més antics que la humanitat quan eren capaços de fer-ho.

L’advertència era clara. Era impossible predir què podia passar si la humanitat es topava de sobte amb aquesta civilització. Un contacte benèvol era preferible per motius obvis, i fins i tot esperat, però valia la pena preparar-se.

En silenci, la humanitat començà altre cop a construir i emmagatzemar armes, aquesta vegada amb potència interplanetària. Eren aparells terribles, capaços de convertir estrelles en supernoves i demolir sistemes solars sencers. Per desgràcia, fins i tot aquests preparatius resultarien ineficaços arribat el moment.

Una reconstrucció del Panderavis mostra les urpes de la criatura, similars a rasclets, amb les que feia solcs al terra per desenterrar menjar. Animals locals oportunistes caminen per la vora del Panderavis, buscant restes del seu aliment.

Els Qu

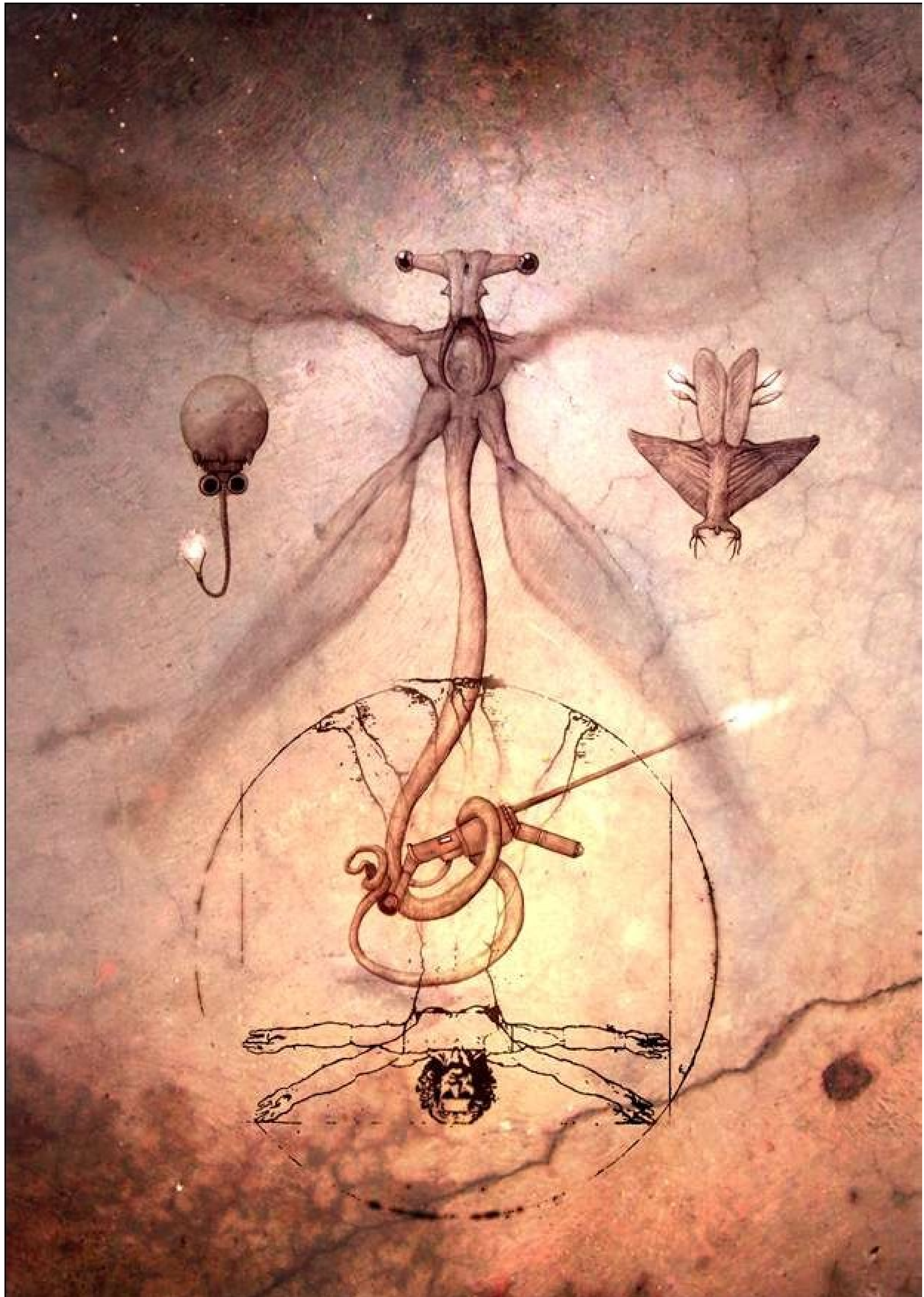
El primer contacte estava destinat a succeir. La galàxia, per no dir l'univers, era massa gran per a que només una espècie desenvolupés intel·ligència. Qualsevol retard de la trobada només implicava engrandir el xoc cultural imminent. En el cas de la humanitat, aquest «xoc cultural» va significar la *completa extinció* de la humanitat tal i com havia estat coneguda.

Amb gairebé mil milions d'anys d'antiguitat, l'espècie alienígena coneguda com a Qu estava constituïda per nòmades galàctics, viatjant d'un braç espiral a l'altre en migracions mil·lenàries. Durant els seus viatges s'auto-milloraven i modificaven constantment fins a convertir-se en mestres de la manipulació genètica i nano-tecnològica. Amb aquesta habilitat per controlar el món material, van assolir la missió religiosa i auto-imposada de «*refer l'univers segons el seu criteri*». Poderosos com déus, els Qu es veien a ells mateixos com els heralds divins del futur.

Aquest dogma estava arrelat en el que havia estat un intent benèvol de protegir la raça del seu propi poder. Però l'obediència cega i incondicional havia convertit els Qu en monstres.

Per ells, la humanitat, amb totes les seves glòries relatives, no eren més que una matèria transmutable. En menys de mil anys, tots els mons humans foren destruïts, despoblats o pitjor: canviats. Malgrat el fervent rearmament, les colònies no van poder fer res contra els seus provectes adversaris, més enllà d'unes poques mostres de resistència efímera.

La humanitat, antany sobirana dels estels, estava extingida. Però els humans no.

Els Qu triomfants en la caiguda de l'home. A la seva esquerra, un dron nanotecnològic. A la seva dreta, una criatura de rastreig genèticament modificada.

L’extinció de l’home

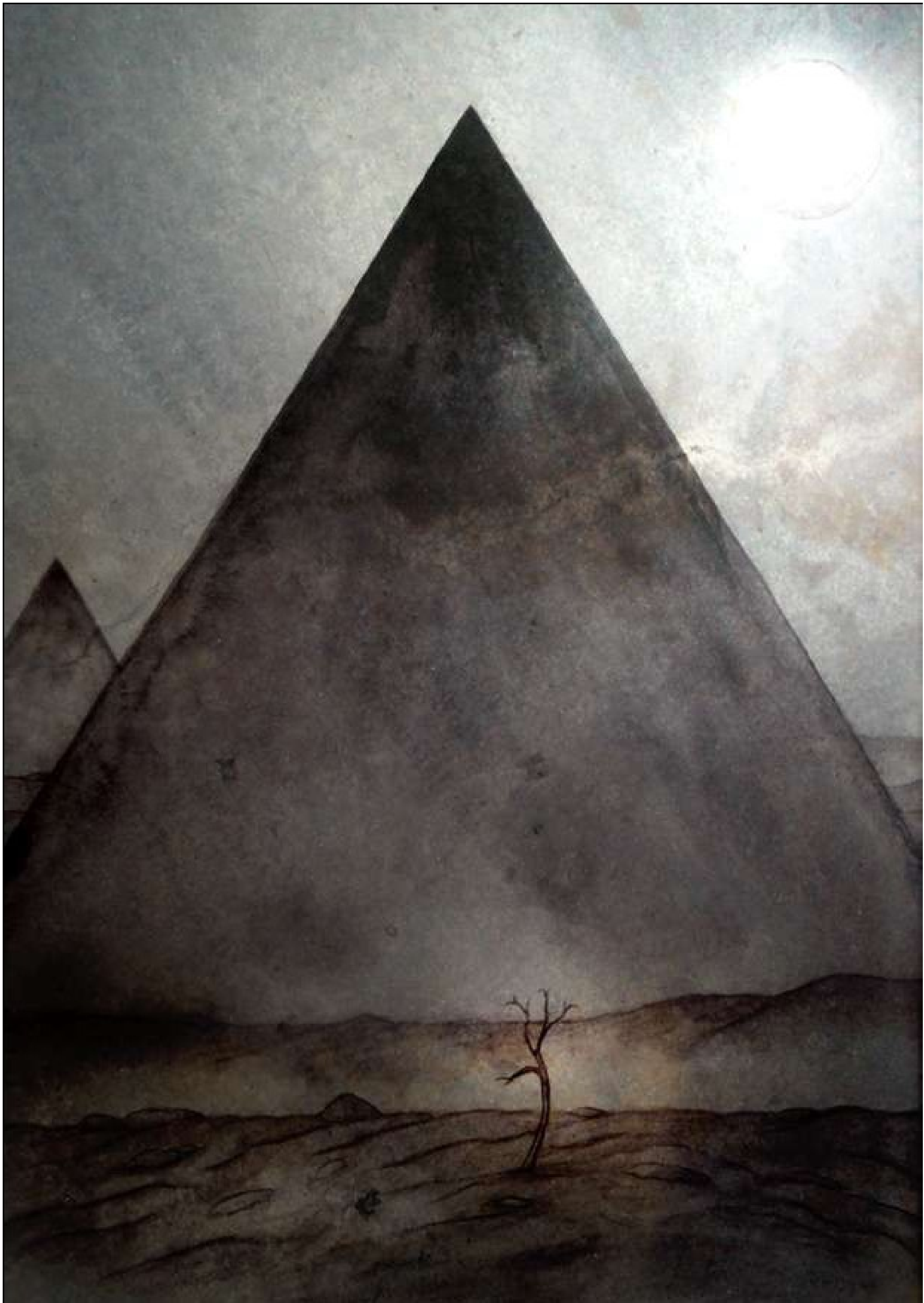
Els mons de la humanitat, jardins paradisíacs terraformats, semblaven estranyament buits als ulls dels Qu. Sovint no hi havia matèries primeres a l’abast, tret de les persones, les seves ciutats i alguns nínxols bàsics d’ecodiversitat, poblats per animals i plantes genèticament modificats de la Terra. Això era perquè els humans havien esborrat l’ecosistema alienígena original de bon principi.

Ofesos per una altra raça intentant refer l’univers, els Qu es disposaren a castigar aquells «infidels» fent-los servir *a ells* de materials de construcció per la seva visió. Si bé això suposà l’extinció total de la consciència humana, també va salvar l’espècie preservant la seva herència genètica en una miríada de noves i estranyes formes.

Poblats per succedanis d’humans en formes que anaven des d’animals salvatges o mascotes fins a eines genèticament modificades, els Qu regnaren durant quaranta milions d’anys als mons de la nostra galàxia. Alçaren monuments quilomètrics i reformaren les superfícies de mons sencers, aparentment per caprici.

Rere seu, els Qu deixaren un miler de mons, tots plens de criatures estrafolàries que abans foren humans. La majoria moririen just després de l’abandonament dels seus cuidadors i altres aguantarien una mica més per sucumbir a inestabilitats de llarga durada. I en un reducte de mons, els descendents dels homes aconseguiren sobreviure.

D’ells depenia el destí de l’espècie, ara dividida i irreconeixible.

Una piràmide Qu de més d'un quilòmetre d'alçada que corona el món emmudit que abans acollí quatre mil milions d'ànimes. Aquestes estructures eren el segell dels Qu i es podien trobar a cada mon habitable pel que passaven.

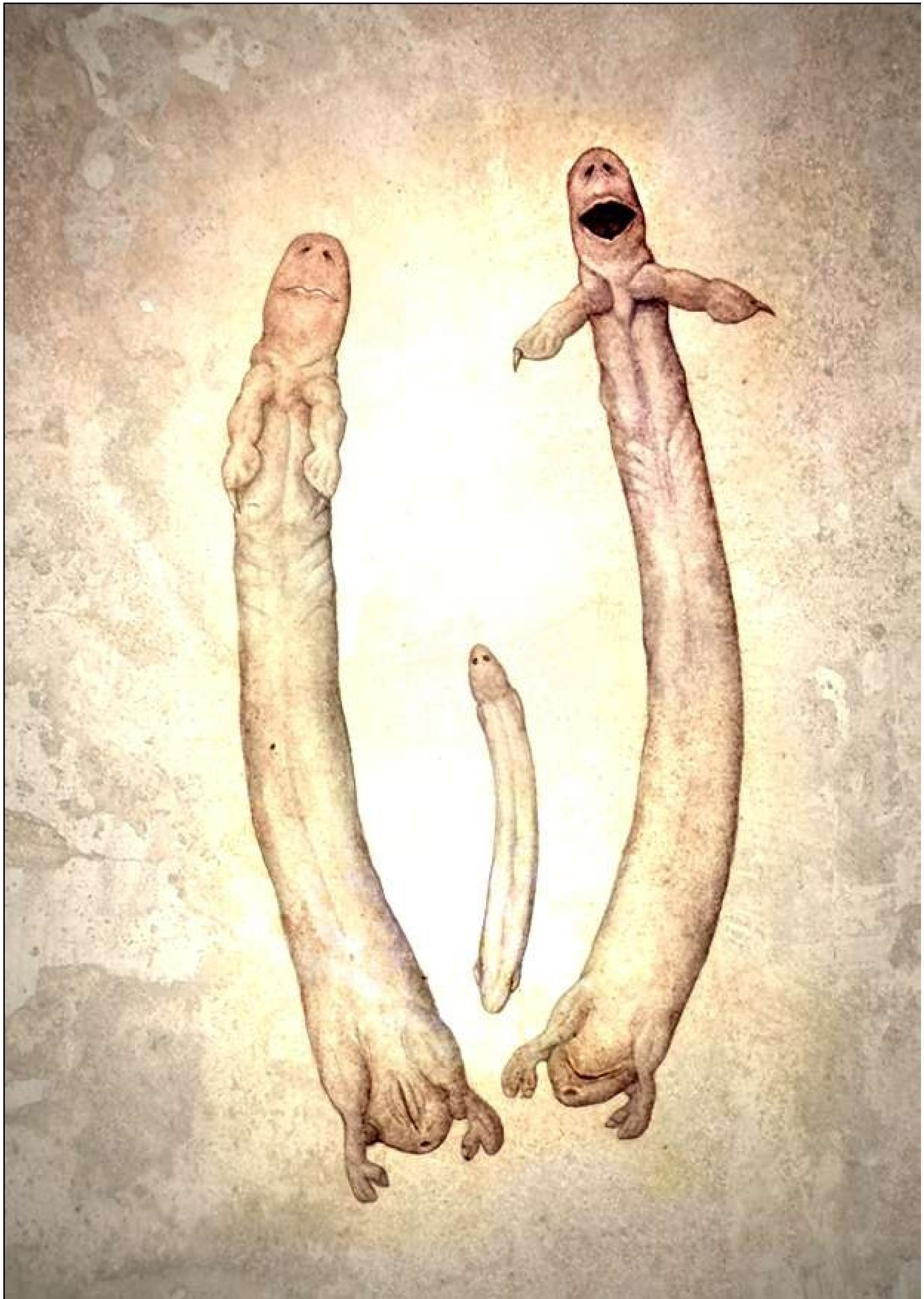
Cucs

El seu món es trobava sota un sol ardent, intensificat monstruosament gràcies a la intervenció dels ja absents Qu. La superfície es trobava coberta per ciutats abandonades, cremant-se infinitament com estàtues esmicolades oblidades dins d'un forn desatès.

I malgrat això, la vida seguia existint dins d'aquest lloc inhòspit. Boscs de «plantes» cristal·lines cobrien la superfície, reciclant l'oxigen per la vida animal que es refugiaven sota terra. Una d'aquestes espècies, amb membres amb prou feines més llargs que els braços dels seus ancestres, eren els únics vertebrats que hi quedaven. De fet, eren els últims hereus dels estel·lars que romanien al planeta.

Distorsionats de manera incomprensible per la modificació genètica, semblaven, a falta d'una descripció millor, cucs gegants i pàl·lids. Manetes i peuets diminuts i febles modificats per excavar eren tot el que delatava la seva noble herència. Apart d'aquests òrgans, tot havia estat simplificat per a la vida subterrània. Els seus ulls eren forats microscòpics, no tenien dents, orelles ni més de la meitat del seu sistema nerviós.

La vida d'aquests humans succedanis no anava més enllà d'excavar sense rumb. Si trobaven menjar, el devoraven. Si trobaven altres membres de la seva espècie, a vegades també els devoraven. Però normalment s'aparellaven i es multiplicaven, i així aconseguiren preservar un simple reste d'humanitat als seus gens. Més endavant, els acabaria anant bé.

Dos pares cucs amb la seva cria.

Titans

A la infinita sabana d'una colònia extingida temps enrere, bèsties enormes vagaven amb supremacia. Amb més de quaranta metres de longitud en mesures terrestres, aquests gegants eren en realitat la descendència mutada dels estel·lars.

Diverses faccions delataven la seva herència humana. Encara conservaven polzes rebordonits a les seves potes davanteres, inútils per a qualsevol mena de manipulació precisa tret d'arrencar arbres. Aquesta pèrdua fou compensada amb el desenvolupament del seu llavi inferior en un òrgan musculat similar a una trompa que recordava als elefants de la Terra del passat.

Tot i la seva aparença bestial, els Titans eren dels sub-humans reduïts més intel·ligents que quedaven a la galàxia. Les seves grans dimensions van permetre un cervell desenvolupat i, gradualment, la consciència va reeixir. Amb les seves trompes labials dissenyaren talles de fusta ornamentades, alçaren habitatges similars a hangars i fins i tot desenvoluparen una forma d'agricultura primitiva. Amb la vida sedentària arribà inevitablement la llengua i la literatura desbordant: mites i llegendes del passat llunyà i mig oblidat s'explicaren en veus florides a través de la vasta esplanada.

Era fàcil adonar-se que, al cap d'uns pocs centenars de milers d'anys, la humanitat podria tornar a començar amb aquests primitius titans. Desgraciadament, quan una era glacial catastròfica es va apoderar del món natal dels titans, aquests bons gegants desapareixerien per a no tornar.

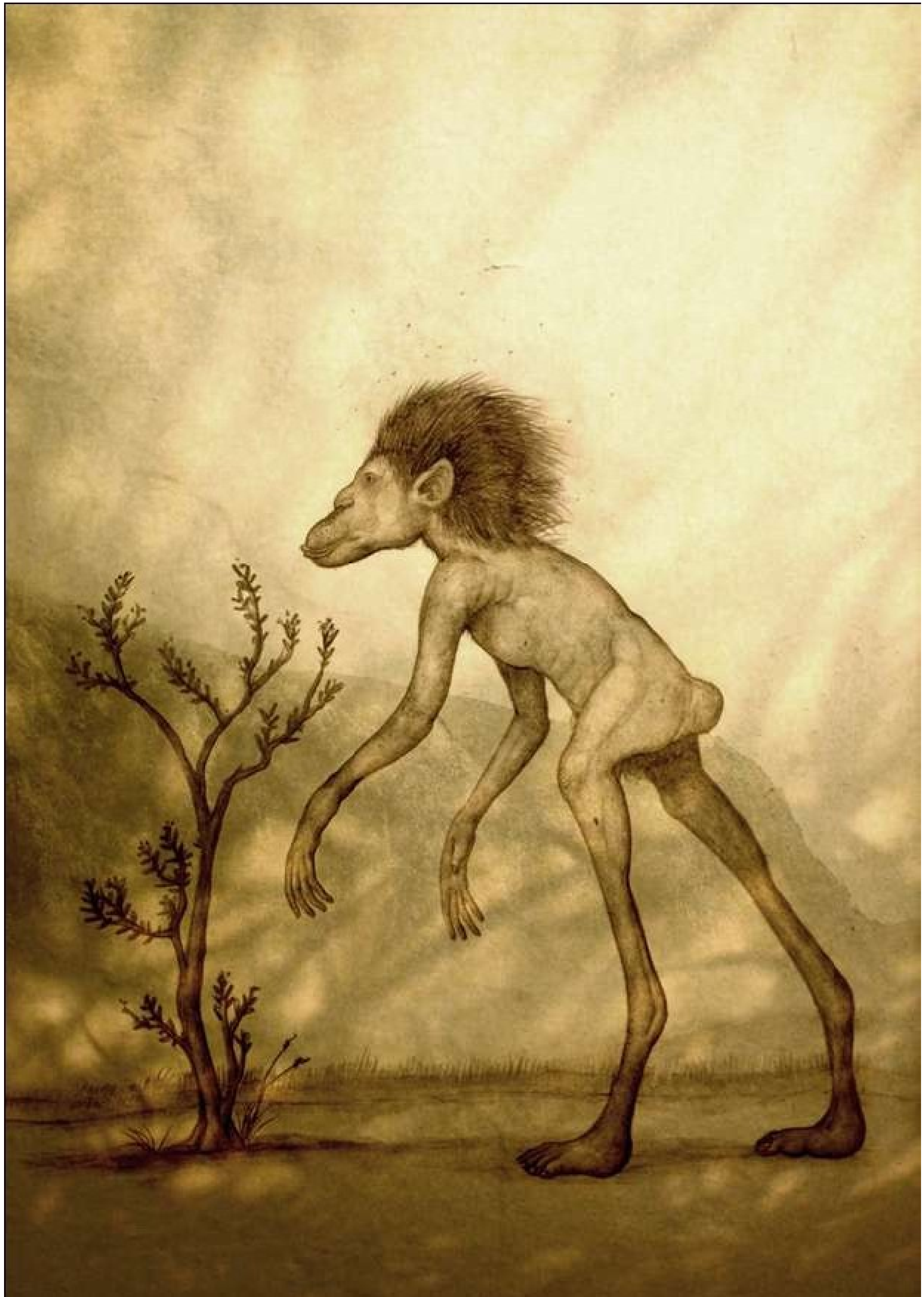
Predadors i preses

Els predadors des-evolucionats eren habituals als mons ferals de la humanitat. La majoria de les vegades, s'assemblaven als vampirs, homes llop i follets dolents de les llegendes antigues, caçant preses també sub-humanes amb una combinació d'armes rudimentàries. Alguns tenien caps enormes amb grans dents assassines. Altres espedaçaven les seves víctimes amb els peus. Però les variants més comuns mostraven dits i polzes modificats, dotats d'urpes esmolades.

Els predadors més eficients vivien a una de les primeres colònies de la humanitat. A més de mans animalesques amb polzes acabats en una fulla esmolada, també comptaven amb mandíbules amples plenes de dents, caps desproporcionats i orelles grans i sensibles. Tot això els va servir per convertir-se en els predadors dominants del seu planeta natal.

Corrien pels prats, emboscaven als boscos i escalaven les muntanyes perseguint éssers diferents: caminadors herbívors amb cames d'ocell. Mentre les seves preses requeien en la completa animositat, els caçadors van aconseguir mantenir amb vida l'espurna de la intel·ligència durant la seva evolució.

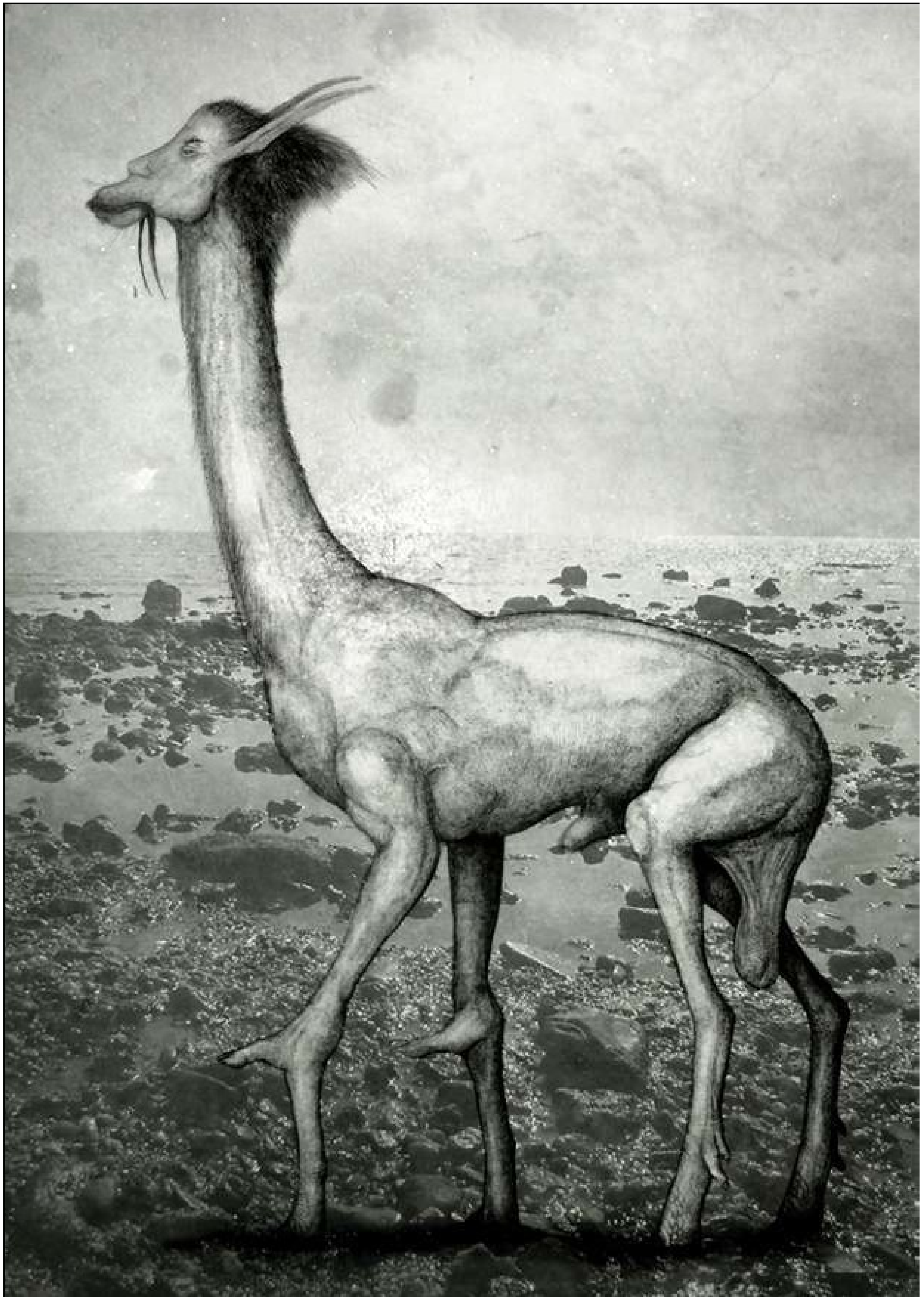
Humantílops

No tots els humans des-evolucionats es convertiren en bèsties. Alguns van conservar les seves ments tot i perdre tots els seus avantatges fisiològics a mans de les modificacions dels Qu.

Una espècie en concret n'era un exemplar ideal. Foren criats com a cantants i recordadors, servint en essència com a gravadores vivents durant el regnat dels Qu. Quan els seus amos marxaren, amb prou feines varen poder sobreviure, retrocedint a una postura quadrúpeda i prenent la posició d'animals remugants agrupats en ramats. Aquest canvi fou tan abrupte que els recentment evolucionats humantílops van resistir només per la clement esterilitat de la seva biosfera artificial.

Els humantílops, equipats amb ments humanes completes (si bé mig entumides) i cossos animals completament incapacitats, visqueren vides agòniques. Podien veure i entendre el món que els envoltava, però per culpa dels seus cossos no podien fer res per canviar-lo. Durant segles, ramats afligits vagaven per les planes, cantant cançons de desesperació i dol. Religions i tradicions orals senceres foren teixides al voltant d'aquesta devastadora incapacitat racial, tan dramàtica i detallada com qualsevol de l'antiga Terra.

Per sort, les forces selectives de l'evolució feren de la seva agonia una de finita. En termes simples, un cervell no era avantatjós si no se li podia donar un bon ús. Un humantílop ximple i borrec creixia més ràpid que un de llest i pasturava amb la mateixa eficàcia. Els humantílops més càndids es feren amb l'espècie en menys de cent-mil anys i el seu món melancòlic emmudí per sempre. Res era sagrat pel procés evolutiu.

Nedadors

Potser perquè el seu cicle vital involucrava un estat larval aquàtic, els Qu van transmutar un gran nombre dels seus subjectes humans en una desconcertant col·lecció de criatures aquàtiques. Cuidades per ajudants criats amb aquesta finalitat, aquests nadons aquàtics post-humans es podien trobar de totes les mides i formes imaginables. Hi havia varietats de persones anguila en forma de llaç i sense extremitats, persones balena de mides descomunals, persones decoratives que nedaven escopint aigua amb les seves boques hipertrofiades i horribles multituds de persones errants mancades de qualsevol voluntat que servien d'aliment.

Totes elles estaven perfectament domesticades. Totes elles s'extingiren quan els seus amos marxaren. Totes tret d'unes poques formes de vida, en general, lleument mutades. Aquests nedadors encara recordaven als seus ancestres humans en gran mesura; no presentaven brànquies artificials, les seves mans encara eren visibles enterrades a les seves aletes anteriors i els seus peus eixamplats funcionaven com una aleta caudal. Ulls visiblement humans es divisaven entre les seves parpelles rabassudes i greixoses, i podien parlar-se els uns als altres, tot i que no a través de paraules i mai amb un enteniment conscient.

Durant mil·lennis, nedaven pels oceans del seu món ecològicament revertit, alimentant-se de diferents espècies de peixos i crustacis, supervivents de les reserves alimentàries originalment importades de la Terra. Amb la intervenció dels Qu ja absent, la selecció natural reprengué el seu curs. Els nedadors es tornaren més dinàmics per caçar amb més efecte les seves preses més ràpides. Les preses respongueren tornant-se encara més ràpides o desenvolupant contramesures defensives com exoesquelets, punxes o verí. Amb la seva evolució de nou encarrilada, els nedadors s'allunyaren més i més de la seva ascendència conscient. Encara trigarien molt de temps per tornar a assaborir aquesta benedicció.

Pastors de llangardaixos

Aquests foren dels més afortunats. En comptes de distorsionar-los inintel·ligiblement com havien fet amb la majoria dels seus subjectes, els Qu simplement van esborrar la seva consciència i van atrofiar el desenvolupament dels seus cervells.

Recordant vagament als seus predecessors de la Terra, aquests primitius portaren vides feréstegues durant un període de temps anormalment llarg. Mai van recobrar la consciència després de que els Qu marxessin, malgrat tenir tot incentiu possible per fer-ho. Això fou degut en part a l’absència total de predadors al seu planeta enjardinat, resultant en una manca de necessitat per la intel·ligència. A més a més, els Qu feren canvis subtils però integrals als seus cervells, ajustant l’estructura del cerebel per a que certs trets associats amb l’aprenentatge heurístic no podessin tornar a emergir. De nou, els motius d’aquests canvis desconcertants només els sabrien els Qu.

Aquestes persones idiotitzades acabaren per establir-se en una simbiosi amb unes altres criatures que habitaven el planeta. Instintivament, començaren a formar «ramats» dels grans rèptils herbívors els ancestres dels quals foren transportats de la Terra com a mascotes.

Aviat, l’equilibri d’aquest mutualisme començà a inclinar-se a favor dels rèptils. El clima tropical del planeta els donava un avantatge inherent i van travessar una transformació espectacular en diferents espècies. No trobaren cap competència amb els únics grans mamífers del planeta, els descendents dels colons estel·lars de ments estèrils. Enfrontant-se a una revolta reptiliana, l’única adaptació a la que els sub-homes podien aspirar era revertir silenciosament a la inconsciència més bestial.

Un pastor de llangardaixos observa el món amb ulls bovins mentre el seu bestiar es torna més fort i intel·ligent. El futur no sembla pertànyer-li.

Temptadors

En el cas dels temptadors, la remodelació es dugué a terme amb un entusiasme quasi artístic. Com s'ho van manegar per sobreviure en la seva forma estrambòtica no està del tot clar; els seus ancestres foren emprats com a decoració sèssil i, gràcies a alguna mena de miracle de l'adaptació, van perdurar.

Cap humà els hauria *pogut* reconèixer com als seus descendents. Les femelles eren cons de carn amb bec d'uns dos metres d'alçada, arrelades al sòl com grotesques plantes carnívores. Els mascles, d'altra banda, semblaven micos bípedes contorsionats. A diferència de les seves parelles, eren perfectament ambulatoris; dotzenes d'ells corrien al voltant dels cossos arrelats en grups esperitats. Alguns acumularien menjar, altres netejarien les femelles i altres farien guàrdia en cas de que s'acostés algun perill. Tot i que les seves accions semblaven deliberades, els mascles no tenien cap voluntat pròpia.

En la societat dels temptadors, les femelles ho controlaven tot. Fent servir una combinació de senyals vocals i hormonals, guiaven les hordes de mascles per a realitzar qualsevol tasca i s'aparellaven amb els més forts, els més obedients i els més estúpids per a crear soldats encara millors. En algunes ocasions també donarien llum a algunes precioses femelles que serien transportades per altres mascles per a poder-se arrelar.

Era una hegemonia terriblement eficient que hauria estat destinada a donar lloc a la civilització en qüestió de segles si el destí no hi hagués intervingut. Quan l'impacte d'un cometa va destruir els boscos de carn dels temptadors, una de les millors oportunitats de re-emergir de la humanitat s'esvaí cruelment.

Un mascle i una femella de temptadors il·lustren la discrepància sexual característica d'aquesta espècie. Noti's la vagina allargada en forma de pou de la femella. Durant l'aparellament, els mascles s'hi introdueixen sencers com si fos una boca de claveguera.

Trencalossos

A través de les modificacions deliberades dels Qu i el reformisme cec de l'evolució, els cels esdevingueren poblats amb criatures que deixarien els mites dels seus ancestres a l'alçada del betum.

Els seus predecessors eren petites mascotes dels Qu que eren criats pels colors enlluernadors dels seus becs derivats de les seves dents. Quan els seus amos marxaren, la majoria d'aquestes criatures moriren, sense res ni ningú que tingués cura d'ells.

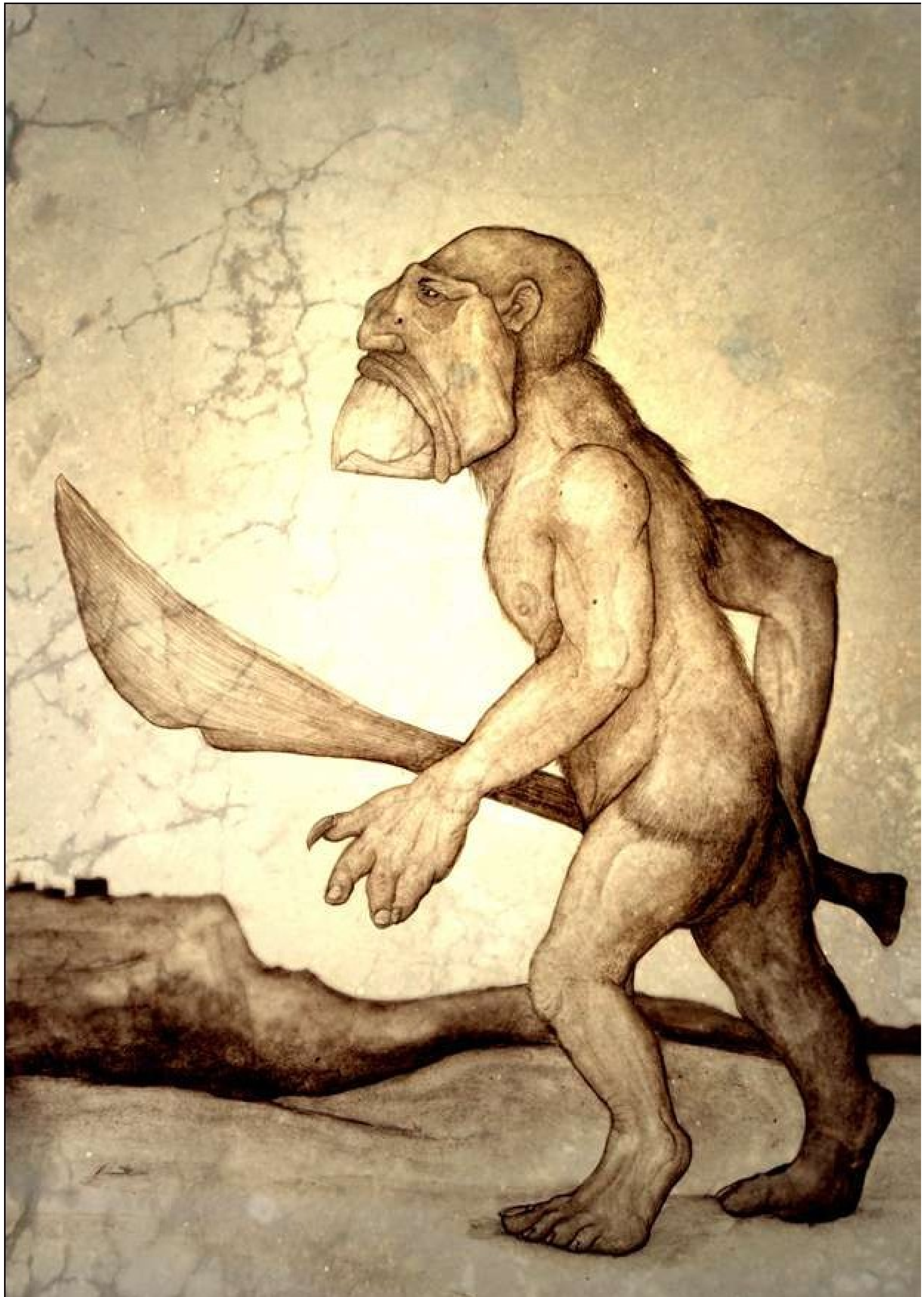
Però alguns, els de les races més resistents, sobrevisqueren. En un obrir i tancar d'ulls geològic, uns pocs milions d'anys, els descendents d'aquestes criatures es diversificaren al buit evolutiu del seu món herbat. Una línia evolutiva creà una profusió d'herbívors humanoides. Aquests eren caçats

per una raça de rapinyaires amb becs esmaltats, evolucionats per capturar preses concretes. Entre aquests nínxols generalitzats hi havia congregacions enormes d'animals especialitzats, amb aspectes que anaven de pescadors de pantans amb becs de pelicà a formes esplendoroses amb crestes estridents que emergien dels seus becs dentats.

Fins i tot hi havia formes de vida quasi conscients amb aspecte d’ogres trencadors d’ossos. Per un observador contemporani semblarien trets d’un malson: tres metres d’alçada, peluts i dotats de llargues urpes als polzes i becs enormes que complementaven la seva dieta rapinyaire.

Malgrat els seus defectes, aquests primitius devoradors de cadàvers foren una de les primeres espècies en assolir la *intel·ligència* i, tot i que primitiu, un cert nivell de civilització. Tot això demostrava la fal·làcia del prejudici humà a la galàxia post-humana. Una criatura podia alimentar-se de carn putrefacta, fer pudor de tomba i expressar el seu afecte defecant sobre els altres, però també podia ser el teu propi rebesnét i l’última esperança de la humanitat.

Amb el temps, però, ni tan sols els trencalossos compliren la promesa. La seva dependència alimentària a la carronya limità severament la seva població i les seves civilitzacions medievals s’esfondraren després d’uns quants mil·lennis anodins.

Colonials

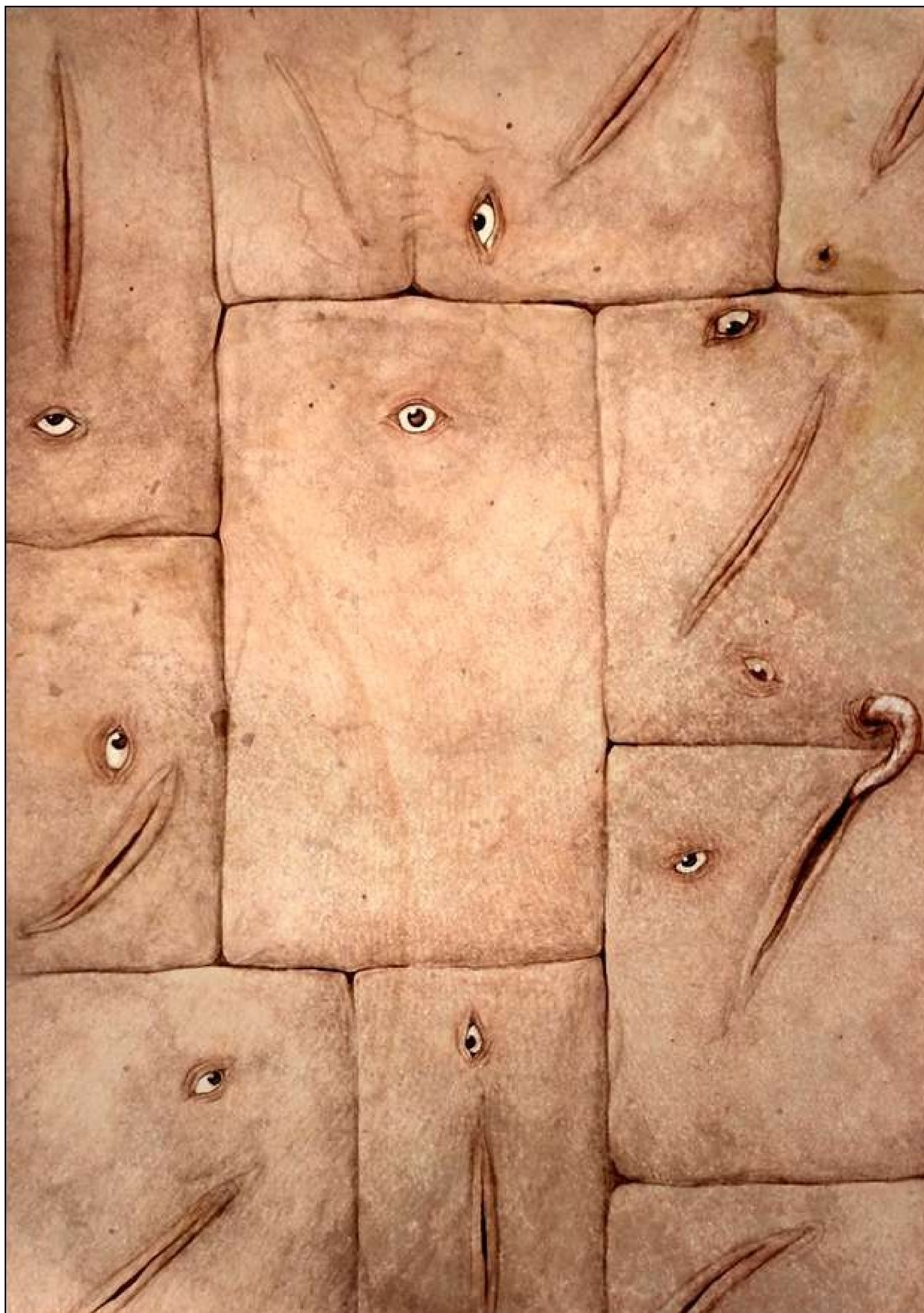
El seu mon va oferir la resistència més dura contra la barbàrie dels Qu. Tan dura, de fet, que van contrarestar dues armades successives dels invasors, només per sucumbir a la tercera.

Els Qu, amb el seu sentit retorçat de la justícia, els varen voler fer pagar. Fins i tot l'extinció hagués estat un càstig massa suau per resistir-se als déus dels estels. Els humans del món rebel necessitaven una sentència que els recordés la seva humiliació durant generacions.

O sigui que foren reconvertits en colònies de pell i múscul sense un cos format, connectat per una escassa xarxa dels nervis més bàsics. Foren emprats com a aparells de filtració vivents, subsistint a base dels residus de la civilització Qu com tapissos de cèl·lules canceroses. I només per a poder presenciar i sofrir el seu fat monstruós, varen conservar, juntament amb la seva consciència, els seus ulls.

Patiren durant quaranta milions d'anys; generació rere generació, naixien per viure les vides més miserables, absorbint el dolor de tot el que vivien.

Quan els Qu es retiraren, van desitjar una extinció ràpida. Però la seva baixesa també els feu supervivents eficients. Desatesos pels Qu, els colonials s'estengueren pel planeta en camps tous de carn humana. Després d'una eternitat de vides tortuoses, els camps humans sentiren una cosa que gairebé podia ser descrita com esperança.

Una secció d'un camp de colonials mostra la misèria que conforma la totalitat de les seves vides. Noti's que aquestes criatures desorganitzades es poden reproduir mitjançant tant mètodes asexuals com més tradicionals.

Voladors

No eren gens infreqüents als dominis dels Qu. Com a mínim una dotzena de mons presentaven alguna variant o altra d'espècies voladores derivades dels humans. La majoria recordaven als ratpenats o als pterosaures del passat llunyà, dansant en l'èter com àngels (o dimonis, segons el punt de vista). Hi havia algunes races més originals que comptaven amb glàndules gasoses inflades per flotar en l'aire.

Malauradament, la majoria d'aquestes criatures estaven massa especialitzades per ser cap altra cosa a part de voladors. Van oblidar la seva humanitat per la conquesta del cel; tenien un potencial nul per mutar més enllà dels seus rols limitats.

L'única excepció acabà per ser una espècie amb aspecte simiesc que volava amb ales membranoses que s'estenien a través dels seus dos últims dits. El seu avantatge era un singular cor en forma de turbina, desenvolupat de manera artificial durant el mandat dels Qu. Cap altre volador de la galàxia presentava una adaptació comparable. Aquell òrgan amb aspecte d'estrella de mar s'allotjava al mig del pit, injectant l'oxigen directament dels pulmons al rec sanguini d'una manera supremament eficient. Això significava que els voladors podien desenvolupar adaptacions amb un alt consum energètic, com cervells més, grans sense haver de refusar el poder del seu vol.

Tampoc podien readquirir la seva consciència així com així. Enlloc d'això, explotaren en el cel, omplint les alçades d'espècies com navegants de la mida d'un bombarder o predadors ridículament ràpids que competien amb la velocitat de so. El seu món era pristi i hi havia un bon grapat de nínxols per omplir. La intel·ligència podia esperar.

Una voladora ancestral al seu element nadiu. Si bé descabellades, aquestes criatures presentaven un avantatge metabòlic artificial que els donava un potencial evolutiu sense parangó.

Aletejadors

Alguns post-humans voladors es re-aproximaren a la consciència d’una manera completament diferent. Sense un metabolisme augmentat o els avantatges gravitatoris dels seus parents de planetes distants, no varen tenir més elecció que abandonar el seu poder de volar per tal de continuar el seu desenvolupament.

Els aletejadors eren una d’aquestes espècies. Les seves ales, que abans empraren per dur a terme vols de papallona pels jardins extraterrenals dels Qu, s’encongiren fins a recobrar la seva condició de mans. Les seves cames també es readaptaren, però la seva posició ancestral pendent les deixà estirades i malaptes.

Només un únic i quasi sàdic defecte els impedia desenvolupar una civilització. Durant la seva segona atròfia, les ales dels aletejadors esdevingueren inútils també com a *mans*. Les seves extremitats, que recordaven a banderes, eren útils a l’hora de fer senyals i danses rituals d’aparellament, però no podien detonar míssils, construir refugis o ni tan sols manufacturar eines bàsiques de pedra. Tot el que podien fer amb les seves mans era explicitar la seva disponibilitat sexual, o sigui que això és el que feren els aletejadors: aletejar i dansar fins a l’oblit.

Un aletejador a la frontera del seu territori d’aparellament. Durant la seva exhibició sexual quasi còmica, ha seva espècie ha començat a perdre la capacitat d’adaptació. La seva serà una existència bulliciosa, extàtica, però finalment efímera.

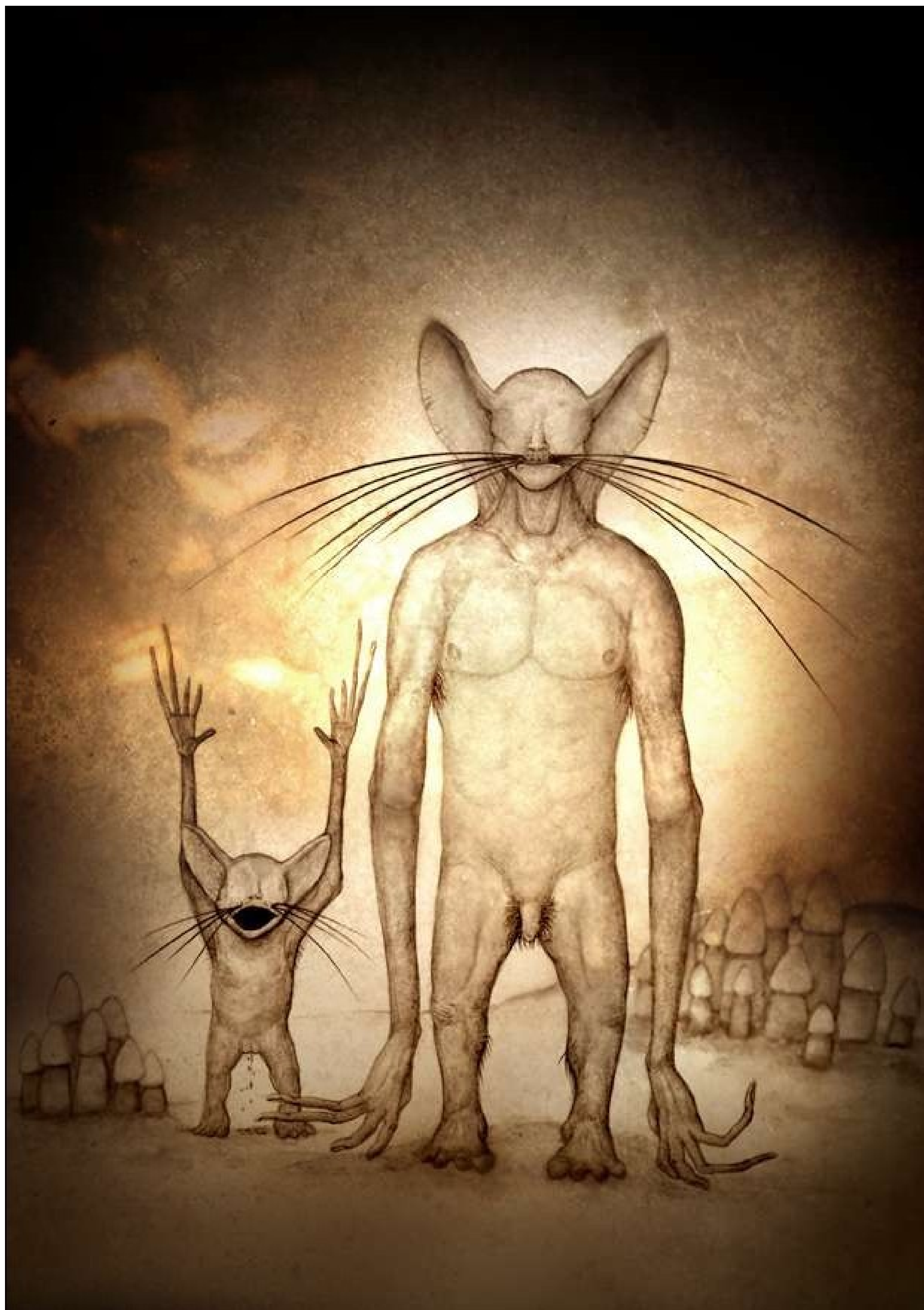
Cecs

Quan els Qu arribaren, començaren a excavar les profunditats. Amagats dins de diversos refugis de la mida de continents que romanien sota el seu món assetjat, esperaren a que els seus invasors els passessin de llarg. Una aposta inútil. Els Qu trobaren els seus refugis cavernosos i referen els seus habitants sense esforç.

Els refugis es convertiren en les llars d'una biologia completament diferent; un reialme de foscor perpètua, alimentat per les filtracions d'aigua i nutrients del món exterior. Un ecosistema sorprenentment complex es desenvolupà a través d'aquest escàs subministrament de recursos: insectes pàl·lids i gegants, descendents de les habituals plagues casolanes, completades amb ocells dalinians i rosegadors de camps de bolets desmesurats. Els predadors no eren infreqüents; peixos amb aspecte de cocodril custodiaven les aigües subterrànies i enormes ratpenats cecs amb un poder d'ecolocalització inquietantment precís delmaren els residents dels habitatges del subsòl. Els sostres d'alçades quilomètriques dels refugis brillaven en la foscor amb constel·lacions proteiformes de fongs bioluminiscents i, en alguns casos, també animals.

Els homes també hi era presents, si bé amb formes poc reconeixibles. Era més fàcil sentir-los que veure'ls, ja que s'orientaven en la foscor amb crits esglaiadors. Aquests troglodites albins vivien en un domini on el so i el tacte, i no la vista, eren les portes de la percepció. Desenvoluparen dits llargs i sensibles, enormes bigotis i orelles mòbils per viure en la foscor. On els seus ulls s'haurien hagut d'allotjar no hi havia res tret d'una capa de pell esgarrifosament llisa. La seva adaptació perfecta pel món de les tenebres esborrà en ells el sentit humà més bàsic.

Malgrat la seva formidable adaptació, estaven condemnats. Abans de que els cecs poguessin desenvolupar cap mena d'intel·ligència per escapar-se de les seves tombes geogràfiques, les constriccions glacials de les plaques tectòniques del seu món comprimiren els seus refugis un rere l'altre.

Un pare cec alertat amb la seva filla d'un any. Tot i que ell sap que val més quedar-se quiet per tal de confondre als predadors dotats de sonars, la petita crida i es defeca a sobre de terror. Els seus dits atenuats són la marca d'una vida dins la fosca.

Torts

Els Qu eren grotescament creatius en el redisseny dels mons humans. Un grup d'ànimes desafortunades fou transportat a un planeta amb una gravetat trenta-sis vegades més pesada que la «normal» i els reconstruïren per viure en aquest món sòrdidament inhòspit.

El resultat d'aquests experiments semblaven esbossos terrorífics del Bosch, Dalí o Picasso. Semblaven éssers tolits esclafats sota una làmina de vidre. Tres de les seves quatre extremitats s'havien convertit en òrgans en forma de raqueta que empraven per arrossegar-se; només un dels seus braços restà com una fràgil eina de manipulació. Aquesta extremitat singular i marcida també feia de sensor afegit, emulant l'antena d'un insecte.

Els seus rostres eren un horror a part. Qualsevol pretensió de simetria, marca de tot animal terrestre, havia estat totalment eradicada. Un ull mig sortit apuntava directament cap amunt mentre l'altre mirava endavant, en la direcció de les mandíbules verticals de la criatura. Les orelles es mostraven igualment distorsionades.

Tot i el seu aspecte monstruós, aquests ex-humans *maduraren* en el seu entorn d'alta gravetat. De nou la raça es diversificà en una gamma d'espècies que ocuparen tots els nínxols disponibles i els torts consolidaren la seva oportunitat per recobrar la consciència.

Un tort alimenta les seves mascotes indígenes natives del seu món d’alta gravetat. La domesticació de la fauna nativa és el primer pas dels torts en el seu llarg camí cap a la civilització.

Caminants

Si bé els torts foren redissenyats per viure en gravetats extremes, una altra espècie fou adaptada per viure en condicions diametralment oposades, a una lluna joviana amb una cinquena part de la gravetat terrestre.

Era un món encisador on l’herba podia arribar a créixer deu metres i els arbres increïbles assolien alçades comparables a les dels gratacels de l’antiguitat. Aquests boscos surrealistes es trobaven habitats per fauna igualment espectacular: els descendents de les mascotes, les plagues i el bestiar dels humans, que successivament havien estat reduïts també a simples animals.

Se’ls podia divisar pels elevats boscos quasi dansant entre els arbres contemplant des de les alçades per orientar-se. Els braços, cames i colls foren estirats amb languidesa inversemblant, grans plecs de pell els eixien per tot el cos per dispensar la calor residual. Sovint podrien canviar el seu color per tal de reflectir la llum i mantenir-se frescos. El sobreescalfament era un gran problema pels seus cossos grotescament alts i escardalencs.

Tot i ser imponents, el desenvolupament extremat aquests caminants de Giacometti els feia terriblement fràgils. Fins i tot al seu món de gravetat inconseqüent, una caiguda podia esmicolar els seus ossos, i caure d’una branca podia resultar fatal. De vegades, a la plana oberta, fins i tot una bafarada de vent intens podia fer-los caure com astes de bandera. Sobrevivien en la seva totalitat gràcies a les condicions piadoses del seu món paradisíac, les quals estaven a punt de canviar dràsticament.

Uns dos milions d’anys després de que els Qu abandonessin les seves obres d’art humà, un llinatge de ferotges depredadors evolucionà de l’aviram terrícola que s’havia assilvestrat per tot el planeta. Semblant versions atenuades dels seus avantpassats dinosaures, aquests depredadors arrasaren aquest món idíl·lic com un incendi desbocat, extingint qualsevol espècie massa fràgil per escapar-se o resistir. Els pacífics i delicats caminants foren dels primers en desaparèixer.

Paràsits

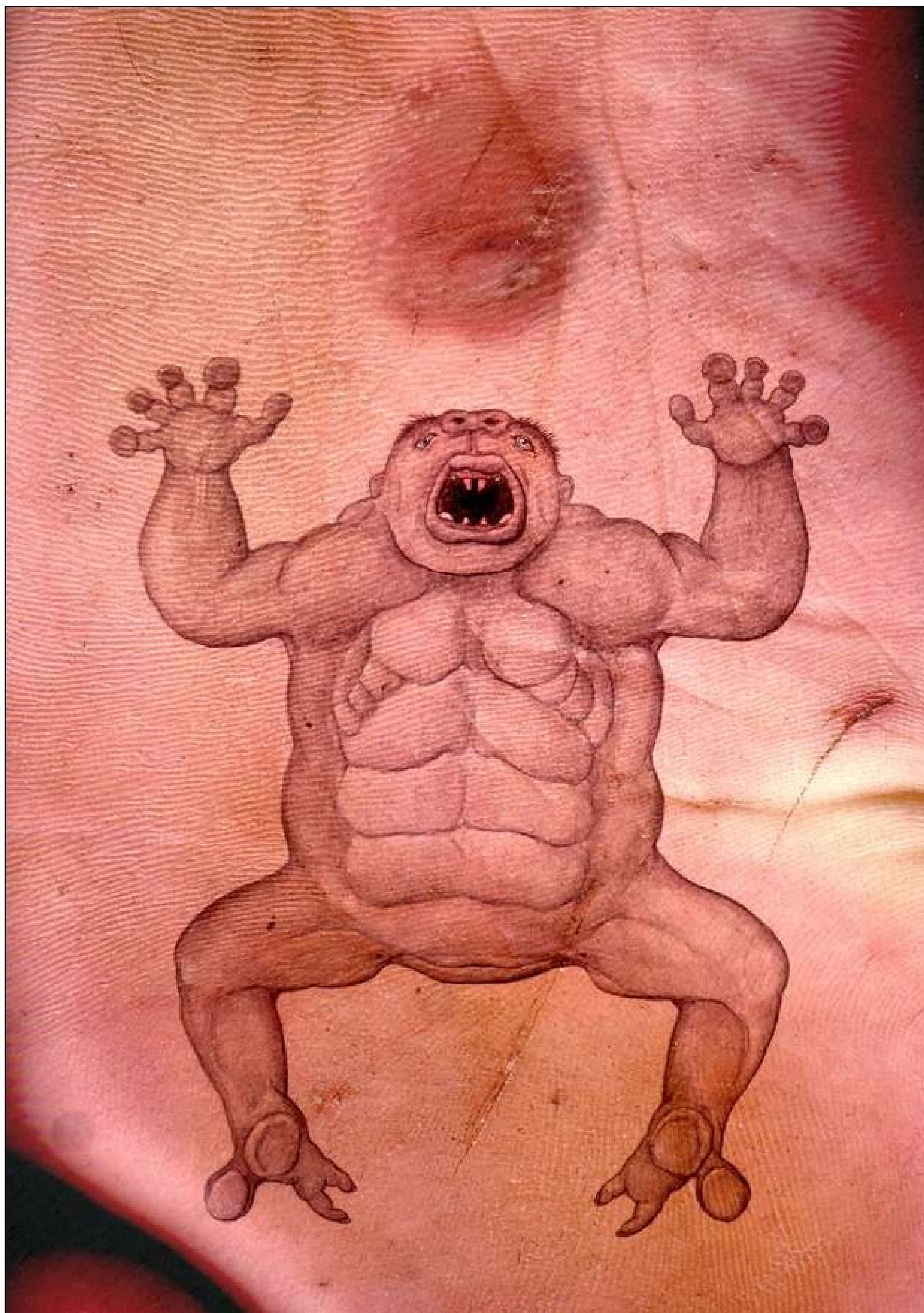
Al seu món, la humanitat divergí en dos línies evolutives separades. D’una banda hi havia diverses espècies d'australopitecs esguerrats, degradats pels Qu com a càstig per repel·lir el seu primer atac invasor. El simple atavisme, però, era un càstig massa indulgent per ells. Els seus retorçats parents, els paràsits, conformaren la segona part de la seva existència.

De fet, hi havia una gran varietat d’ex-persones parasitàries que anaven des de vampirs ambulatoris de la mida d’una tortuga de Galápagos fins la varietat més habitual, de la mida d’un puny, que vivien adherits als seus hostes. Fins i tot hi havia una varietat endoparàsita diminuta que infestava la matriu de les seves preses femella com un avort vivent.

Totes aquestes tortures evolutives es desenvoluparen sota l’atent escrutini dels Qu durant quaranta milions d’anys. El càstig fou tan barroc i elaborat que la majoria d’aquestes relacions parasitaries moriren amb la retirada dels Qu. Alguns sub-homes aprengueren a purgar els seus parents puça ofegant-los, cremant-los o fins i tot menjant-se’ls. Altres, com els paràsits vaginals, moriren quan el seu agressiu mètode de parasitació acabà per esterilitzar la totalitat dels seus hostes.

Tanmateix, una o dues subespècies aconseguiren mantenir la relació amb els seus hostes amb canals abdominals, extremitats musculades adhesives i saliva esterilitzadora indolora. Però el seu èxit no residia únicament en la força dels seus avantatges parasitaris. També aprengueren a regular els seus hostes atordits, evitant matar-los de sobre-infestació i així assegurant també la seva supervivència a llarg termini.

En qualsevol cas, les relacions únicament unidireccionals eren poc freqüents en qualsevol ecosistema, ja fos natural o artificial. Durant els cicles mil·lenaris, el parasitisme viciós d’aquesta espècie començà a donar pas a un acord més beneficiós per ambdues parts.

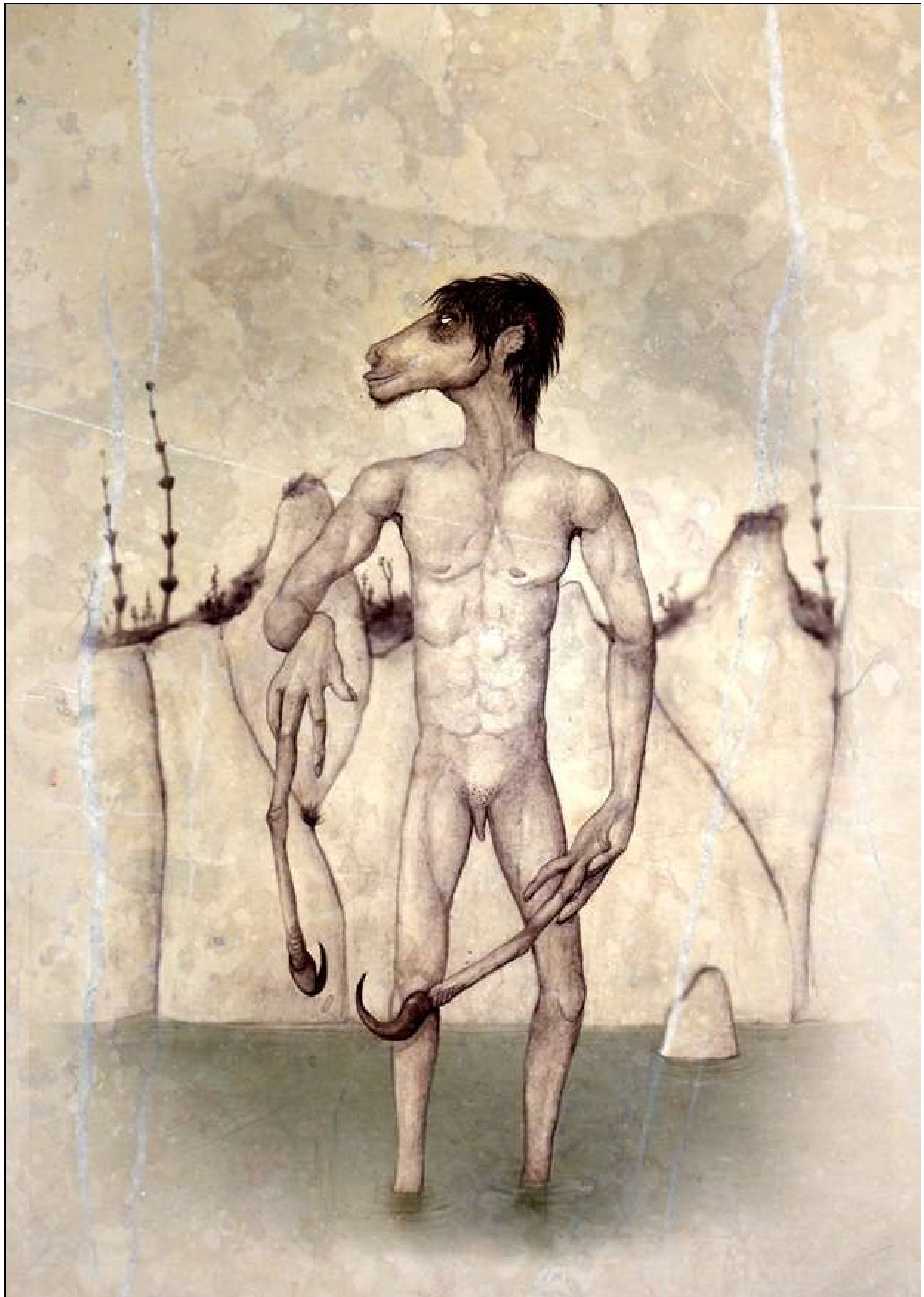
Una persona parasitària a escala real. Tot i que el seu destí sembla inhumà en qualsevol aspecte per un espectador contemporani, la seva pròpia supervivència mostra que tals valors subjectius són inefectius en termes de supervivència a llarg termini.

Pescadors

Els seus ancestres es trobaren atrapats en un món d'arxipèlags; un planeta espurnejat de petits continents i incomptables illes entre xarxes interconnectades de mars calmades i buides. Com un Egeu magnificat, aquest lloc era un paradís terrenal en molts aspectes, malgrat el fet de que, després de l'arribada dels Qu, no quedessin ments per gaudir-lo.

Dins d'aquesta biosfera vacant, l'evolució ràpidament començà la seva dansa cega i imprevisible. Abans feréstecs, els descendents dels humans degenerats s'adaptaren a tots els llocs disponibles, sense importar com d'exòtics i aliens fossin. Els mil·lennis passaren i els homes s'establiren en un modus vivendi ictiològic. Dits allargats es transformaren en hams portables i les seves dents, dissenyades per una dieta generalitzada, s'allargaren com agulles, gràcilment alineades dins d'un morro prim i llarg. En menys d'uns pocs milions d'anys, els pescadors s'establiren com un llinatge prominent. Era difícil trobar una platja, una illa o un estuari desproveït d'aquestes figures pàl·lides i lànguides.

Malgrat la seva promiscuïtat, els pescadors eren poc més que animals. La seva «humanitat» només arribaria després d'una altre onada d'adaptacions desconcertants.

Hedonistes

Fins i tot la tranquil·la existència dels pescadors hauria semblat carregosa als hedonistes, ja que la seva raça no havia estat evolucionada, sinó *dissenyada* per una vida de plaer. Els Qu els tenien com a mascotes consentides, voltant lliures en un món tropical de fruites suculentes, arbres abundants i llacs calmats plens de mannà bacterià. A més a més, els hedonistes eren *l'única forma de vida animal* del planeta. No tenien més remei que gaudir-lo al màxim.

En condicions normals, qualsevol espècie hauria sobre-poblat un ambient tan utòpic. Però les condicions normals mai foren la qüestió en els redissenys dels Qu. Alteraren els seus subjectes per a poder-se reproduir únicament després d'aparellar-se amb una quantitat enorme de pretendents potencials de manera continua durant dècades. Mentre que això resolia el problema de la població, també feia l'espècie menys adaptable. Sense cap motiu per la competència sexual, la selecció natural avançaria a un pas glacial. Afortunadament, el seu microcosmos estable va seguir lliure de catàstrofes ambientals fins i tot després de l'abandonament dels Qu.

Tots aquests canvis també conformarien el dia a dia dels hedonistes. Les seves vides eren rutines juxtaposades de passejar, dormir i sexe apoteòsic, sense preocupació per la malaltia o l'embaràs. Indiferents i despreocupats, gaudiren de l'època més plaent de totes les humanitats, si bé amb la capacitat intel·lectual de nens de tres anys. Tampoc hi feia res, però. Qui vol *pensar* quan t'ho estàs passant tan bé?

Els preferits dels Qu, una femella d'hedonista jeu sola a la platja, contemplant el no-res absolut. Sense cap pressió del món, els dies passen sols.

Insectòfags

Espècies humanes indescriptibles i pintoresques abundaven a la galàxia post-Qu. Centenars d'ells vivien vides simples i insignificants, mai desenvolupant-se prou per esdevenir conscients ni descobrint la seva veritable herència com a humans estel·lars. La majoria s'extingiren per no ser trobats a faltar o ni tan sols recordats. Aquells que perduraren aprengueren a sobreviure en nínxols ombrívols i silenciosos, sense arribar a fer mai cap impacte a nivell celestial.

Una d'aquestes espècies eren els insectòfags. En silenci, s'havien anat adaptant a una dieta d'insectes colonials i animals petits; tenien la cara coberta per plaques de cuir, mans en forma d'urpa per desenterrar les seves preses i llengües en forma de cuc per ingerir-los.

En definitiva no eren especials en cap manera destacable. Però la combinació d'invasions galàctiques, la casualitat i la pura sort les convertirien en la raça més longeva de tots els post-estel·lars.

Els mansos heretaran el cosmos, però no encara. De moment, els insectòfags només es preocupaven de localitzar colònies d'insectes i de preparar-se per la temporada d'aparellament.

Espacials

Cal recordar que els estel·lars no sucumbiren totalment a les invasions dels Qu. Si bé els seus mons caigueren un per un, alguns estel·lars es refugiaren en el buit de l'espai. Un rere l'altre, comunitats senceres s'escaparen en naus generacionals i es projectaren en la foscor, esperant passar desapercebuts pels éssers que havien arrasat la seva galàxia.

Els moments desesperats demanen mesures desesperades. Tal com els estel·lars havien observat durant la seva colonització inicial de la galàxia, la vida dins les naus generacionals acabava per dur de manera inevitable a la follia col·lectiva i a l'anarquia. Aquesta vegada, però, els humans *havien* d'adaptar-se o enfrontar-se a l'extinció.

Camps d'asteroides sencers foren confiscats i buidats per construir naus espacials de dimensions mai vistes. Aquestes closques buides contenien bombolles de preuat aire i aigua, però sense gravetat artificial de cap mena. Fou descobert que una existència purament etèria esvairia l'estrès de l'exili interestel·lar, atès que els seus habitants foren adaptats per la vida dins de tal entorn.

En addenda, la *gent* fou forçada a canviar. En un entorn amb una atmosfera segellada lliure de gravetat, els seus ossos gaudiren de llibertat per fer-se més llargs, prims i fràgils. El sistema circulatori i el digestiu foren pressuritzats per evitar els problemes cardíacs i la congestió. Aquest últim canvi proposava un altre efecte secundari avantatjós: els humans podien navegar a través del buit amb propulsions d'aire expulsades pels seus anus modificats.

Aquests experiments eren nombrosos i sovint plagats d'errades. I tot i això, aconseguiren crear un futur. Segellats dins dels seus refugis aeris de la mida d'una lluna, els descendents dels estel·lars aconseguiren evadir el flagel dels Qu.

Era una diàspora infinita. Fins i tot després de la fugida dels Qu, la seva forma era massa divergent per tenir res a veure amb els seus ancestres. Els supervivents de la adversitat inicial mai tornarien a posar els peus sobre un planeta.

A quaranta milions d'anys de la nostra època, els espacials com aquest individu són els únics éssers humans veritablement conscients que han sobreviscut. Es troben tan còmodes en els seus refugis ingràvids que els destins dels seus congèneres bestials no els atenyen. Tristament, també són molt pocs: la seva població total dins de la Via Làctia no excedeix les poques dotzenes d'arques i uns cent mil milions d'ànimes.

Cerca-runes

Una espècie humana en particular, singular en el seu afortunat accés a l'herència dels seus ancestres estel·lars, acabaria per tenir un paper important a l'hora de donar forma als esdeveniments venidors.

Havien superat la invasió dels Qu amb relativament poca degradació; si bé havien estat reduïts al nivell de simis, la seva recuperació fou ràpida. Aparentment, els Qu no s'esforçaren tant com de costum a suprimir la seva intel·ligència. Tampoc havien fet un esforç tan comparable per esborrar totes les traces materials dels estel·lars. Fins i tot després de milions d'anys, runes enormes dels espais urbans globals cobrien els continents dels seus mons. Així es guanyaren el seu nom els cerca-runes.

Amb ments desenvolupades i accés il·limitat a la saviesa de les ciutats antigues, el ritme exponencial del seu desenvolupament fou ben natural. Un per un, desxifraren i reconstruïren sobre els secrets dels ja absents estel·lars fins que quasi igualaren els seus ancestres galàctics en coneixement i habilitat.

Tot aquest desenvolupament es donà en un període de temps anormalment breu i, de vegades, les antigues tecnologies no eren ni tan sols compreses mentre eren replicades cegament. Lògicament, tal ritme de desenvolupament afegí pressions prematures sobre les estructures socials i polítiques dels cerca-runes. Amb prou feines sobrevisqueren les cinc guerres mundials consecutives que devastaren el seu planeta, dues de les quals eren intercanvis termonuclears.

Ho superaren, el seu baptisme de foc els endurí i despertà. Les guerres els uniren a nivell polític i impulsà les seves capacitats tecnològiques fins i tot més enllà del nivell dels estel·lars. De manera col·lateral, també desenvoluparen una perillosa forma de deliri autòcton. Els cerca-runes acabaren per creure's els únics descendents i veritables hereus dels estel·lars. I estaven preparats *i* disposats a fer *qualsevol cosa* per recobrar la seva era daurada passada i fictícia.

Només un miler d’anys després de la partida dels Qu, un cerca-runes vaga entre les restes destrossades d’una ciutat estel·lar. La forma dominant d’una piràmide Qu encara més gran es distingeix al rerefons.

El renaixement de la consciència

Si es pot imposar alguna mena d'ordre periòdic a la història de la humanitat, l'era post-Qu d'animals humans emergents pot ser considerada com una sèrie d'edats tenebroses mil·lenàries. Nogensmenys, com qualsevol tipus de «època tenebrosa», aquests períodes de silenci tenen vides finites. Una per una, com estels emergint d'entre la boira, noves civilitzacions naixeren de les restes destrossades de la humanitat.

En alguns casos, la recuperació fou ràpida i directa. En la majoria d'altres situacions, només va arribar després una llarga sèrie de mutacions adaptatives, extincions i diversificacions secundàries.

Dins d'aquestes línies de descendència, hi havia tanta distància entre els post-humans inicials i els seus descendents intel·ligents com entre els primers organismes del cretaci i l'*homo sàpiens*.

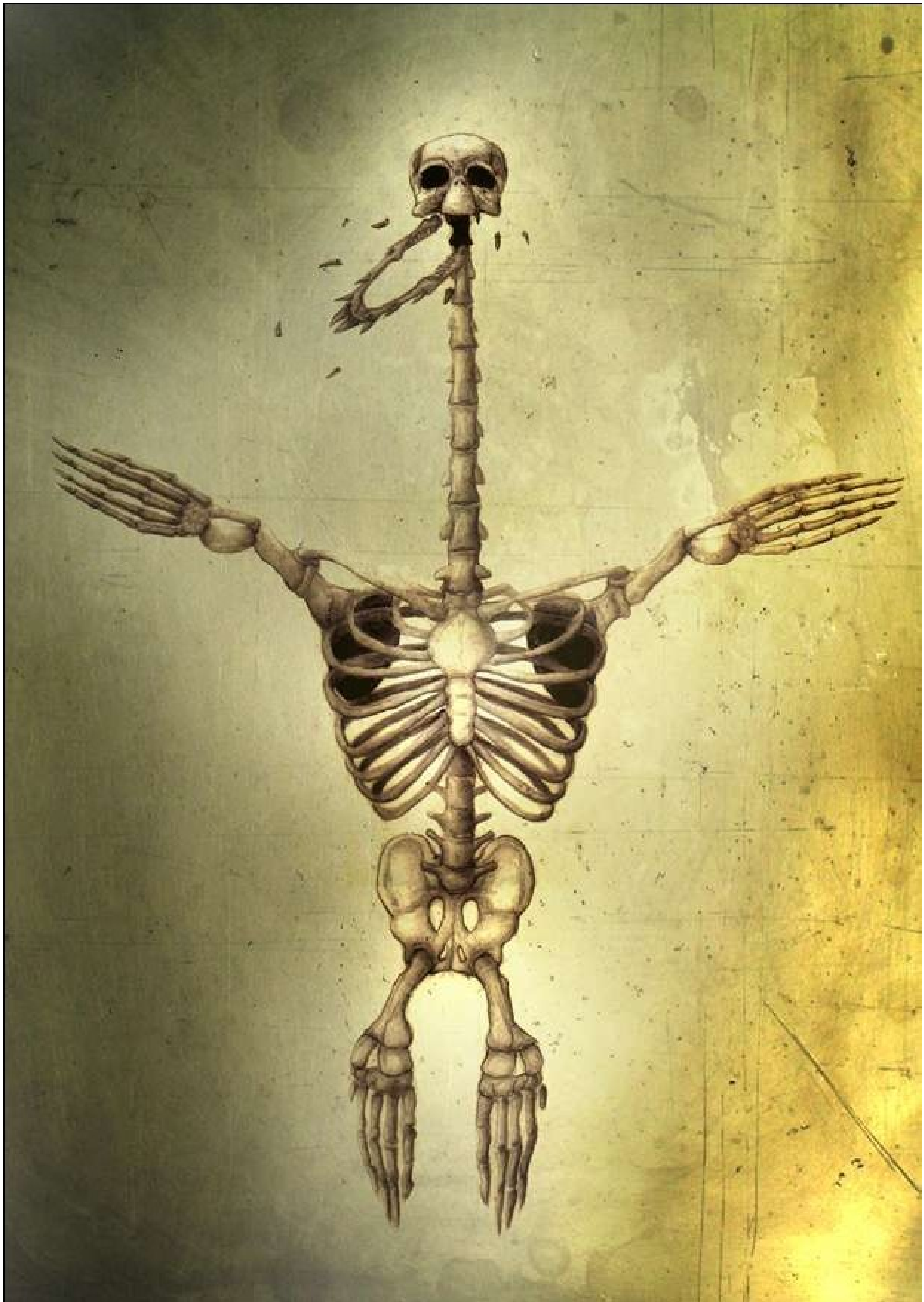
Més tard o més d'hora, la intel·ligència humana retornà al cosmos. Però tret del seu ancestre comú, aquests nous pobles no tenien res a veure amb la «gent» d'avui dia, o ni tan sols entre ells.

L’extinció

No tots els animals humans ho van aconseguir. De fet, cal tenir en compte que la *majoria* dels humans post-Qu moriren durant les eres de transició. L’extinció, la mort total i absoluta d’una família sencera, d’una comunitat, d’una espècie, estava desenfrenada a la galàxia.

No hi havia res de cruel o dramàtic en tot això. L’extinció era tan comú i tan natural com el desenvolupament de les espècies. De vegades, una espècie simplement fracassava en l’intent d’adaptar-se a la competència o a un canvi abrupte de condicions. En altres ocasions, els seus nombres minvaven al llarg d’intervals temporals imperceptibles. D’aquesta manera o alguna altra, els animals humans s’extingiren.

Entre tota aquesta mort, però, hi hagué nova vida. Mentre una espècie deixava vacant un cert nínxol, altres aviat prendrien el seu lloc. Les mutacions adaptatives seguirien, omplint els espais en blanc amb miríades de formes diverses i variades. Malgrat els caiguts, el flux de la vida procediria, espurnejant en girs constants.

El fòssil d'un humà aquàtic extingit d'un món colonial oblidat. Desconegut per l'univers, la seva espècie s'adaptà, florí i morí poc després de la retirada dels Qu. La seva història serveix per explicar-nos que tot el que és viu inevitablement morirà, i que és el viatge, no la conclusió, el que importa.

Ofidis (descendents dels cucs)

El sol ardent acabà per refredar-se i la vida tornà a inundar la superfície des de la seva fortalesa subterrània. Mentre animals de tota mena s'escampaven ràpidament per la terra que es mantingué vacant durant mil·lennis, els descendents dels cucs també ho feren. A la superfície, trobaren noves oportunitats com a grups de remugants serpentins, nedadors, predadors...

I persones. Una forma, que descendí d'ofidis mamífers escaladors d'arbres re-evolucionà cap a la intel·ligència humana que durant tant de temps quedà dorment. Observaven, contemplaven i filosofaven amb cervells innovadors recargolats i conqueriren el món amb una singular «mà» pèlvica nascuda de les restes dels peus dels seus ancestres.

No tenien cap similitud amb els seus llunyans antecessors humans, però el seu desenvolupament social seguí un camí similar: diversos imperis mundials basats en l'agricultura, seguits de revolucions industrials, experiments socials, guerres mundials i la globalització. Però certament, els paral·lelismes sociopolítics històrics no implicaven necessàriament un món humà similar o ni tan sols reconeixible.

Les ciutats modernes del món globalitzat dels ofidis eren embulls de «carreteres» en forma de tubs, vies ramificades tridimensionals i edificis en forma de cau sense finestres. Tot i que la seva arquitectura entortolligada diferia entre regions, aquests establiments, generalment, mantenien l'aspecte d'esferes quilomètriques de cristall, metall, plàstic i tela, embolcallades amb tanta fermesa que un humà d'avui dia trobaria impossible moure's a través d'elles. Les places i els espais oberts eren totalment absents, ja que presentaven obstacles de navegació i àrees d'inseguretat. El seu rerefons evolutiu als arbres feu dels ofidis pràcticament agorafòbics.

Res d'això, per descomptat, era inusual pels ofidis en cap manera. El seu estil de vida relativament «alliè» era tan particular per ells com el nostre per nosaltres. Arreu del món, les ciutats arterials bategaven amb *gent*, tots ells amb les seves pròpies alegries, penes i deures, vivint vides tan humanes com les de qualsevol altre ésser intel·ligent.

Un ofidi a casa seva, gaudint d'un llibre mentre fuma i «escolta» música edàfica vibratòria. A través de la porta oberta es poden veure els caòtics circuits de la ciutat.

Assassins (descendents dels predadors humans)

Els carnívors també retornaren a la civilització. El seu viatge involucrà una sèrie de canvis durant els quals perderen les adaptacions que els permeteren resistir com els principals predadors del seu món. Les seves dents de sabre, que antany serviren per esqueixar tendons i tràquees es tornaren fràgils i fines, útils només com a òrgans d'exhibició social. Les urpes en forma de garfi dels polzes també es reduïren, però no es perderen. Enlloc d'això, els últims dos dits rotaren perpendicularment per convertir-se en avançades mans capaces d'agafar i manipular. Tota aquesta gracilitat, però, no significava debilitat. Tot i que ja no estaven especialitzats per la caça, els assassins encara podien matar amb les mans nues, però només si realment ho volien. El que no podien fer urpes i ullals enormes, ho podien aconseguir amb arcs, fletxes, armes repetidores o rifles de gas.

Descendir dels predadors donà als assassins un perfil social únic. Gairebé totes les seves religions presentaven rituals que permetien períodes de caça completament naturals i animals. Aquesta necessitat de desfogar aquestes necessitats atàviques també portà a la formació de «nobleses de caça» religioses: guerrers privilegiats hàbils en les arts de la caça, la guerra i l'assassinat. Societats senceres es formaven sota aquestes classes governants: comunitats ordenades que erupcionaven un cop a l'any en una orgia de mort, sexe i pregàries. Durant milers d'anys, guerrers nòmades, acompanyats de les seves vastes hordes de bestiar post-humà, es perseguien i combatien entre ells a través de continents organitzats com un tauler d'escacs.

Tot aquest caos seria esborrat amb l'arribada de la modernitat. En un desenvolupament comparable a una revolució industrial, un grup de nacions d'assassins inventaren mètodes de ramaderia intensiva industrial i sedentària. Les estructures d'estat organitzades, el secularisme i els salts tecnològics vindrien tot seguit.

Lògicament, aquests desenvolupaments polaritzaren el món en bàndols de «ramaders industrials», desenvolupats i progressistes, i «caçadors declarats», fanàtics en auge. Mentre que un costat condemnava les velles costums animals, l'altre les exalçava amb una devoció cega. Aquesta fou la seva crisi de la modernitat: la balcanització de les faccions progressistes i conservadores en el camí cap a la unitat global. Afortunadament, els assassins aconseguiren tirar endavant, fins i tot després d'acostar-se perillosament al conflicte global en certes ocasions.

Un jove assassí visita una de les tantes fortaleses en runes del seu país, testimoni de la història sanguinària i volàtil de la seva espècie. El planeta dels assassins és el paradís de qualsevol arqueòleg. Té més edats fosques enterrades, cultures enrunades i regnes caiguts que cap altre món.

Criadors d’eines (descendents dels nedadors)

Abans eren criatures simples, descendents d’un poble delmat que migraren al mar. Els seus remots ancestres *sàpiens* no haurien donat un ral per la tornada a la consciència d’aquests éssers, ja que creien que els avenços tecnològics eren impossibles en el medi fluid dels oceans. Però els nedadors desacreditaren aquestes prediccions fundant una de les cultures més avançades i terriblement alienes de tot el llinatge humà.

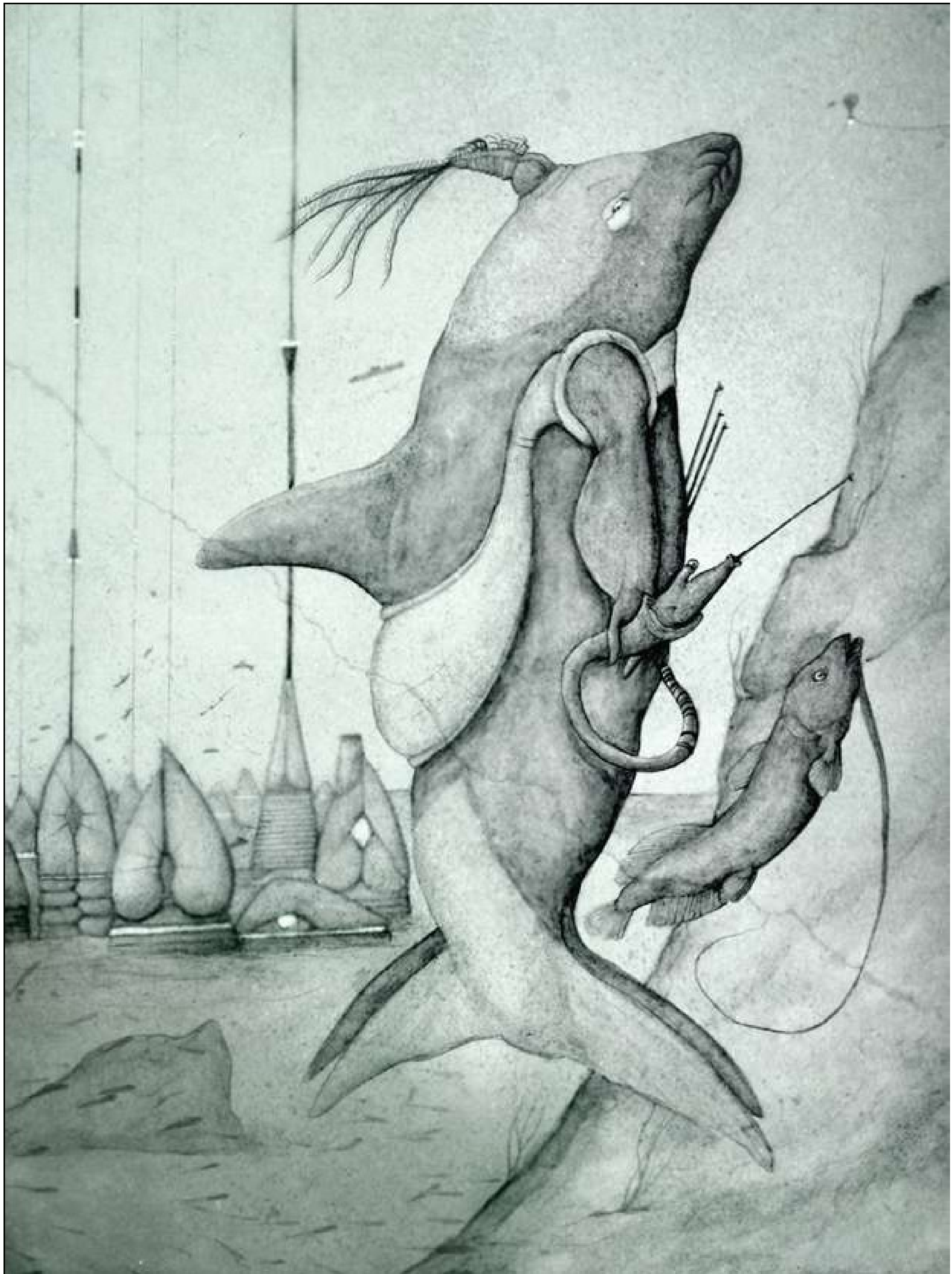
El foc, la pedra angular de la enginyeria industrial, era quasi impossible de sostenir i usar sota l’aigua. Però els criadors triaren un altre camí quan la creació d’eines complexes resultà impracticable. Començaren a *criar* les seves pròpies eines i màquines.

Això començà molt abans de que l’espècie es tornés intel·ligent. En la varietat infinita de la vida marina, els nedadors sempre adoptaven i controlaven els organismes que els eren útils d’alguna manera. Un cop domesticats, aquestes criatures foren, voluntàriament o no, modificades a través de la selecció natural i el condicionament. El procés fou lent, però un cop iniciat, els efectes foren formidables.

Una ciutat moderna dels criadors d’eines era tot un espectacle. Enormes criatures amb aspecte de cor bombejaven fluids nutritius per una xarxa de conductes vivents i auto-reparables. Aquest era el seu equivalent d’una xarxa elèctrica, i arribava a cadascun dels enormes habitatges exoesquelètics dels criadors, «alimentant» llums bioluminescents, televisors parpellejats de pell de cefalòpode, ascidis medicinals i molts més aparells que havien estat criats a partir de criatures vivents. Els avenços en biologia augmentaren exponencialment fins que la enginyeria genètica fou completament dominada. Els criadors moderns no necessitaven ni tan sols fer servir animals: una simple manipulació d’un cultiu de cèl·lules mare podia resoldre qualsevol problema imminent.

El domini de la genètica conquerí innumerables obstacles. Les inabastables profunditats marines, així com els pocs i diminuts cossos de terra del planeta, es trobaven ja sota el control dels criadors. I tot i això, no estaven satisfets amb simples ensomnis planetaris. Noves formes i estranyes criatures encara estaven sent desenvolupades, en atrevits intents de conquerir el regne més hostil per la vida.

Segellats dins les seves naus vivents, els criadors anhelaven retornar als estels.

Una caçadora criadora sobre un jardí d'esculls. Les eines vivents són un element indispensable del dia a dia d'aquests éssers. Pot respirar sota l'aigua a través d'un crustaci que filtra l'oxigen a través del seu espiracle. Subjecta un rifle derivat d'un mol·lusc que dispara dents específicament modificades i el seu acompanyant és un peix amb el cervell augmentat que ha estat criat per retornar preses. Edificis fets de cloïsses calcificades brillen en la llunyania, il·luminades per llum biològica.

Saurosàpiens (els ramats dels pastors de llangardaixos)

Alguns dels que acabaren per ser els hereus de la humanitat no eren ni tan sols humans. Provingueren del ramat reptilià que proliferà durant el decés dels pastors de llangardaixos.

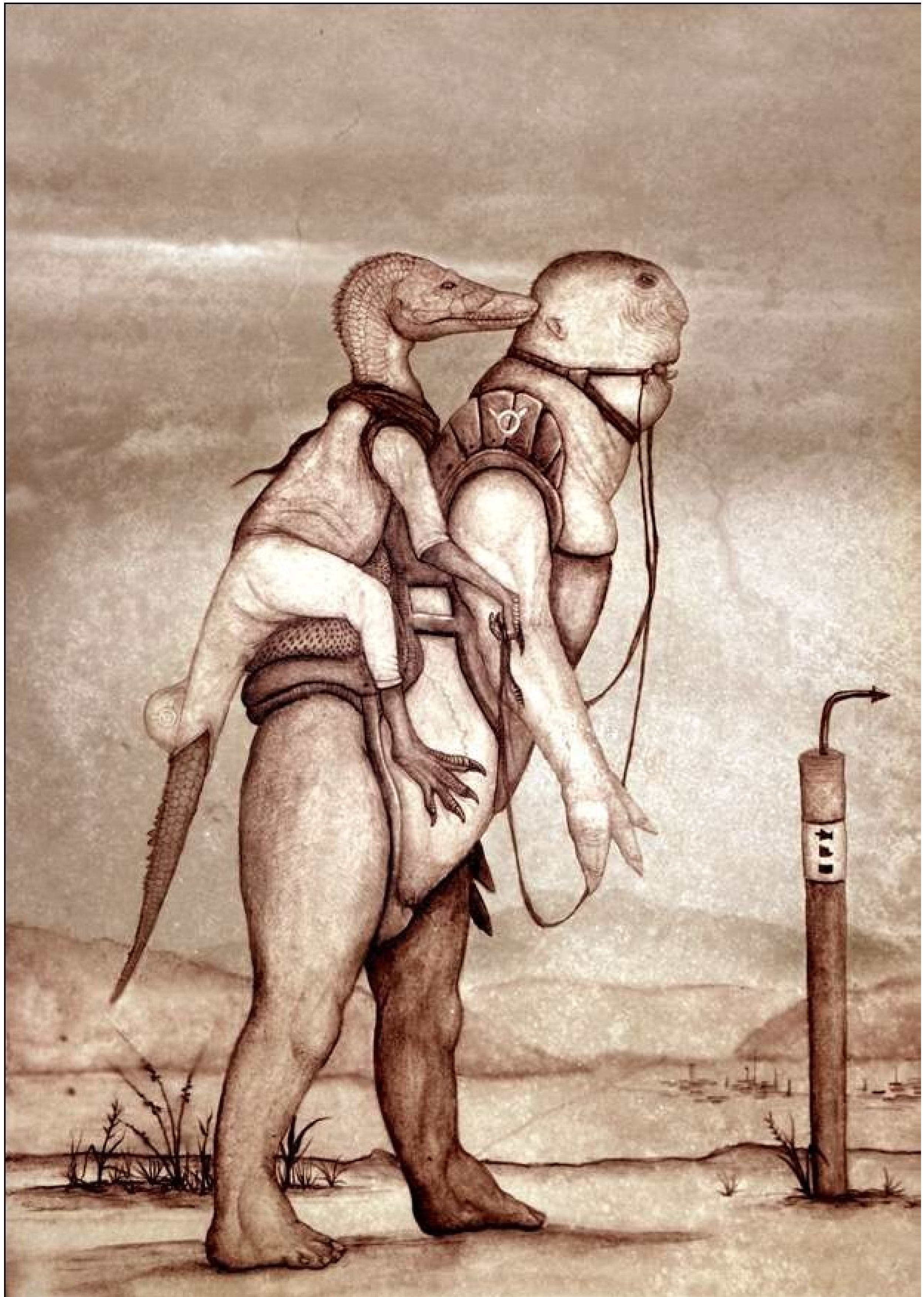
El seu fou un veritable cas del món al revés. Mentre els humans degeneraven fins a convertir-se en animals mancats d'enteniment, els rèptils de sang freda prosperaren en el clima tropical del seu planeta. Els mil·lennis passaren i començaren a donar llum a espècies més intel·ligents, una de les quals, recordant vagament a una versió sense plomes dels antics dinosaures depredadors, creuà el llindar de la consciència i alçà una veritable civilització.

Aquestes civilitzacions primerenques entengueren ràpidament el veritable origen de les ruïnes monstruoses escampades arreu del planeta, ruïnes que fins aquell moment havien estat considerades aberracions naturals o vestigis atemporals dels déus. Ara, però, veien les ruïnes mig barrejades dels Qu i els estel·lars com el que realment eren. Fou a través d'aquest enteniment que els saures, sense parentesc biològic, recolliren la identitat cultural de la humanitat.

En els seus esforços arqueològics, els saures començaren a entendre que els animals que usaven per alimentar-se i fer treballs eren descendents dels fundadors de la seva pròpia existència. I, per alguna banda dels estels, corrien les forces que els deformaren, forces més poderoses que els estel·lars, forces obscures que potser algun dia tornarien. Els animals humans servien de recordatori, tal com el *Panderavis*, que si els sauroàpiens volien assegurar la seva supervivència al cosmos, havien de ser cautelosos.

La pressió d'aquesta realitat posà les seves civilitzacions sota una gran pressió. Algunes faccions recorrerien a religions inventades i romangueren ignorants sota un para-sol de fantasies reconfortants. Altres acceptarien les amenaces de la galàxia, però caurien en una retòrica paranoica conservadora. La galàxia els infonguí una gran por. Finalment, alguns veurien el reducte galàctic i acabarien per acceptar el risc, per gran que fos. Els conflictes i fins i tot les guerres no eren infreqüents entre aquestes tres faccions.

A la fi, la disputa centenària acabà per resoldre's a favor de les faccions progressistes. En anar expandint les esferes del coneixement, influència i activitat, els saurosàpiens esdevingueren tan «humans» com qualsevol altre civilització obrint-se pas a la galàxia.

Modulars (descendents dels colonials)

Les maquinacions cegues de l'evolució segueixen els camins més inescrutables, fent ús de les oportunitats més fugisseres. La pròpia existència dels modulars era un testimoni d'aquest fet. Els seus ancestres, els colonials, haurien estat vistos com a éssers deficients sense salvació possible per pràcticament qualsevol observador; mancats d'òrgans coherents i limitats a existir enrajolant les costes com moquetes d'alga. Però malgrat la seva degeneració, els colonials eren supervivents resilients, capaços d'aferrar-se a la vida en les condicions més inclements.

Amb el pas del temps, començaren a organitzar-se en colònies diferenciades enlloc de grups homogenis. En les colònies, cada «cèl·lula» humana podia realitzar una única funció i beneficiar-se de la unió dels altres. Així començà la gran era de la organització, durant la qual diferents colònies competien entre elles desenvolupant cèl·lules humanes especialitzades que els donarien avantatge en la competició per la vida. Algunes colònies desenvoluparen enormes arrels en forma d'aixeta capaces de desviar recursos des de grans distàncies. Altres abandonaren completament les arrels i es començaren a desplaçar amb segments pedals en forma d'estrella de mar. Algunes colònies crearen unitats equipades amb urpes i verins, portant la competència a un nivell superior i mortal. Altres respongueren a l'amenaça amb armadures òssies o cèl·lules de vigilància equipades amb ulls descomunals.

El guanyador d'aquesta cursa armamentística colonial fou una colònia conscient: organitzada al voltant d'unitats híper-especialitzades el propòsit de les quals era únicament dirigir als altres. Aquestes colònies s'escamparen pel planeta mentre adaptaven les parts dels seus rivals per funcionar amb elles mateixes. Aquest fou el naixement dels modulars.

Residint a megalòpolis completament industrialitzades, es podien trobar en una varietat indescriptible de formes i mides. Qualsevol cosa, des de boscs guardians en forma de castells fins a missatgers diminuts i veloços, eren tots membres del total modular. Podien combinar-se entre ells i dividir-se, o intercanviar parts en presentar-se noves necessitats. L'única constant en tota la seva existència era la seva unitat cultural i mental.

Degut a la seva estructura biològica, aquesta gent assoliren l'impossible. *Vivien* en un món de pau i igualtat utòpica, on tothom era feliç sent una part igual de quelcom més gran.

Una colònia modular tracta una unitat especialitzada en fer digestions amb un esprai mèdic antiulcerós produït per la unitat mèdica que subjecta amb les seves «mans». Notin-se els diferents segments, cadascun d'ells un ésser humà mutant en sí mateix.

Pterosàpiens (descendents dels voladors)

Els súper-cors dels voladors els feren capdavanters en la cursa evolutiva i es diversificaren tant que ompliren els cels. Fou poc abans de que la competència aèria es tornés massa intensa, fins i tot pels seus metabolismes híper-optimitzats.

Alguns llinatges renunciaren a les seves ales i tornaren a la terra, vivint com a diverses formes de predadors, herbívors i fins i tot nedadors. Les seves adaptacions aèries també els donaven avantatge sobre el terra i produïren exemplars de mides i agilitats difícilment superables. Eren éssers meravellosos, però la consciència no emergí de cap bèstia terrestre vinguda de més amunt. Enlloc d'això, la civilització aflorà als cels. Una espècie, provinguda d'una línia evolutiva de predadors aquàtics similars a les cigonyes, desenvolupà un cervell prou gran com per imaginar i actuar sobre el món. Els seus peus, que ja eren prou versàtils com per capturar preses del pantà esmunyedisses i llefiscoses, es tornaren encara més articulats i assumiren el rol de mans. Com a compensació, perderen part de la seva aerodinàmica, però el que no podien fer amb els seus cossos podien compensar-ho de sobres amb les seves ments.

El seu poder de volar feu dels pterosàpiens un poble global, abans de poder inventar nacions i fronteres. Amb la seva inherent facilitat per a viatjar, les idees i els individus es desplaçaven massa ràpid per a que les diferències socials es solidifiquessin. Actuant amb una consciència planetària, ompliren granges amb els seus grans parents terrestres, alçaren ciutats de perxes i torres acanalades, domaren l'àtom i començaren a observar els astres sense haver de preocupar-se (gaire) del benestar de la majoria dels individus i sense dividir-se en faccions bel·ligerants.

Tot i viure en una vida tan igualitària, pagaren per ella un preu devastador i inevitable. Els seus cors, fins i tot en el seu estat de potència augmentada, presentaven problemes a l'hora de suportar el seu poder de vol i els seus cervells grotescament grans tot alhora. Com a conseqüència, tenien una esperança de vida summament efímera. Un pterosàpiens era sexualment madur als dos anys terrestres, d'edat avançada als setze i normalment mort cap als vint-i-tres. Aquest cicle macabre causava que apreciessin amb agraïment cada moment de la seva existència i que reflexionessin sobre aquesta amb una intensitat febril. Una estanteria de pergamins de filòsofs pterosàpiens haurien estat l'enveja de qualsevol biblioteca humana. A les seves ciutats, la vida avançava a un ritme inabastable, sempre amb pressa per arribar a dates límit imminents.

Com a espècie, els angèlics voladors eren víctimes freqüents de les malalties cardiovasculars.

Un pterosàpiens posa vora els estranys edificis d'una vila turística costanera. Amb deu dies de durada, aquestes seran les úniques vacances de la seva efímera vida.

Asimètrics (descendents dels torts)

Tot i que contorsionats per la gravetat, els torts aconseguiren recobrar la seva consciència i desenvolupar una civilització en pocs milions d'anys. Edificis plans com una coca es podien trobar arreu del seu planeta. Aquestes construccions semblaven búnquers aixafats i mai feien més d'uns pocs metres d'alçada. No semblaven gran cosa, però aquestes estructures eren l'entrada a cases subterrànies, escoles, hospitals, temples, universitats i també ambaixades, presons, centres d'internament, centres de comandament i arsenals. Vivien vides estranyes, però els torts eren humans amb totes les seves virtuts i defectes. Per tant, era natural per ells expandir-se cap a l'exterior i cercar noves fronteres per colonitzar. Afortunadament, el seu sistema solar contenia altres planetes, similars al dels torts en quasi tots els aspectes, tots tret de la gravetat. Però ells no deixarien que aquests detalls trivials els aturessin.

A través de la seva història, els humans sempre s'havien arriscat a canviar per preservar el seu futur. Era una aposta arriscada, però els pagà la pena des dels dies dels marcians americans. Però redissenyar els cossos dels aplanats torts per una gravetat benigna era sens dubte una tasca monumental. No cal dir que els experiments trigaren mil·lennis a obtenir l'èxit més limitat. Després d'incomptables intents, els asimètrics naixeren o, més ben dit, foren creats. Els seus cossos canviaren considerablement: el que abans foren dits del peu en forma de pala que els permetien serpentejar a través de la terra endurida per la gravetat s'havien convertit en potes de centpeus, i la seva única mà agafadora s'allargà fins a l'extrem. Els seus rostres grotescs s'invertiren i es capgiraren després de retornar d'una existència quasi pleuronectiforme. Tot i recargolats, els membres d'aquesta nova raça gaudien d'avantatges substancials sobre els seus predecessors aplanats.

El seu desenvolupament social també fou paral·lel al dels antics marcians americans. De nou, hi hagué una era daurada seguida de tensions creixents i una guerra interplanetària. Però, a diferència dels marcians, els asimètrics exterminaren sense compassió la seva raça mare i seguiren per a governar el seu sistema solar tots sols. Pel camí, es toparen amb les restes dels Qu i els estel·lars i avançaren immensament. Triomfants sobre el seu propi regne, avançaren a través de l'espai per assolir noves fites.

Un noble asimètric posa nu per revelar la seva rocambolesca anatomia. Normalment, aquestes criatures es vesteixen amb guarniments elaborats que semblen piles de llargs mitjons interconnectats.

Simbionts (descendents dels paràsits)

Amb el pas del temps, les relacions entre els paràsits i els seus hostes connectaren fins a un grau en que començà a involucrar la *cooperació* de tots dos individus. Aquestes ja no eren relacions unidireccionals: a canvi de la nutritiva sang dels seus hostes, els paràsits oferien els seus sentits augmentats com una advertència primerenca contra els predadors i altres perills.

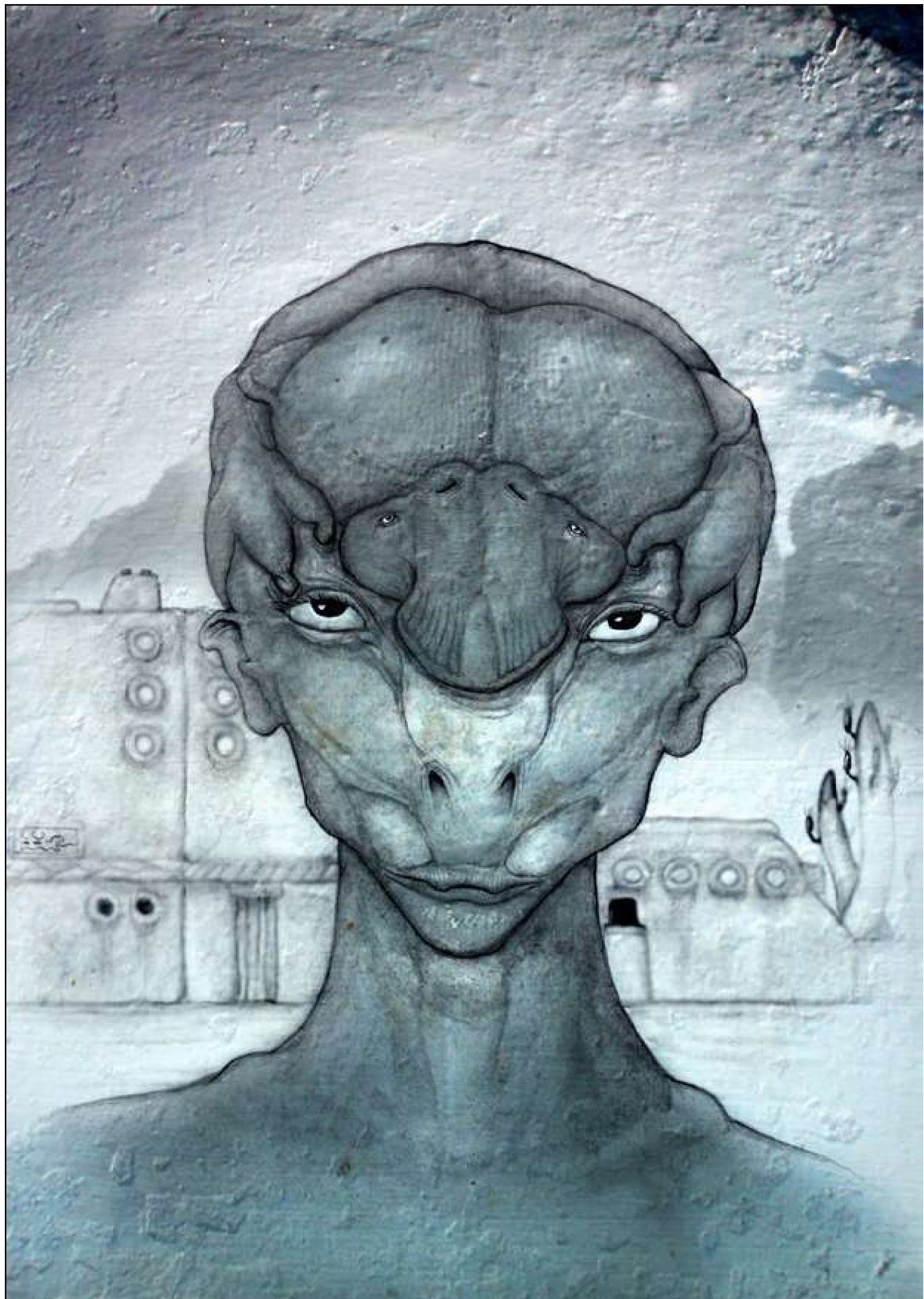
Així començà una gran «cursa armamentística» de relacions simbiòtiques. Certs «paràsits» oferien als seus hostes ulls més grans, sentits més aguts de l'olfacte i l'oïda o fins i tot armes de defensa addicionals en la forma de saliva verinosa, secrecions pudents o un mossec extra. Els hostes retornaven el favor amb cames més llargues i ràpides, cossos més resistents i punts d'allotjament especialment ergonòmics, rics en vasos sanguinis i coberts de pelatge aïllador. Complexos diferents de paràsit i hoste evolucionaren, compatibles només entre ells mateixos.

El desenvolupament d'aquestes criatures era, en certa manera, semblant al de les grans colònies modulars que avançaven en el seu propi món a anys llum d'allà. Però, a diferència dels modulars, els components dels simbionts pertanyien a diferents espècies, enlloc de variants modificades del mateix organisme bàsic. Amb el temps, totes dues relacions desembocaren en el mateix pas: la consciència.

Amb uns quants mil·lennis més, aquests éssers combinats desenvoluparen un ordre mundial no gaire diferent del nostre, complet amb països, política i fins i tot guerra, si bé reduïda en la nova cultura mundial globalitzant. En aquesta era, la tecnologia suplia la major part de les funcions dels hostes, però un pròsper aparellament entre aquestes criatures encara seguia vigent per tradició i simple eficiència. La majoria dels simbionts començaven el dia amb el seu hoste de feina i s'acoplaven a un de domèstic en tornar a casa de treballar.

I potser, a la televisió olfactiva, ensumarien les notícies de les excavacions de les ruïnes mil·lenàries dels Qu, dels meravellosos descobriments salvats de les restes dels estel·lars o de les enormes antenes de ràdio que s'alçaven arreu per escoltar les estrelles.

Era un patró que es repetia per tot arreu.

Un simbiont posa amb un dels seus diversos hostes. Al fons es pot divisar un dels seus allotjaments rurals, amb portes grans pels ensopits hostes i forats més petits pels seus patrons més intel·ligents.

Velers (descendents dels pescadors)

Els pescadors ja eren de per sí d'entre les races post-humanes més divergents. Amb dits semblants a arpons i morros de cocodril, mantenien molt poca similitud amb el seu ramat predecessor. Però fins i tot aquesta forma hagués semblat conservadora als seus descendents conscients. Amb tantes illes petites i escampades, subcontinents i nínxols diferenciats, el seu món natal era una marmita evolutiva on els membres aïllats de certes espècies podien, en les circumstàncies adequades, evolucionar amb formes dràsticament diferents. Una condició similar a les de regions insulars com Madagascar, les Galápagos o Hawaii a l'antiga Terra, excepte que aquest cop, era a escala planetària.

Alguns descendents dels pescadors, atrapats a les illes solitàries, s'encongiren i convertiren les seves urpes de pesca en gracioses ales. Altres es feren directament a les mars i esdevingueren homòlegs de les balenes, dofins i mosasaures. Dins d'aquest borbolleig evolutiu, un llinatge en particular donà llum als ancestrals velers.

Ells també allargaren els seus dits fins esdevenir ales, però no les empraven pel vol. Enlloc d'això, es convertiren en veles que els conduïen sense esforç a través dels oceans. Amb dits convertits en veles, usaven les seves boques i llengües allargades per capturar la seva presa pelàgica. Aquests òrgans aviat assoliren el rol de les mans destres, atrofiades temps enrere, dels pescadors. La necessitat de navegar els mars infinits exercí una pressió inevitable sobre les seves memòries i els cervells dels velers creixeren en proporció. Era tan sols qüestió de temps que un d'aquests navegants es tornés prou llest per pensar.

Fins i tot amb consciència, els velers encara necessitarien un llarg període de temps per assolir un mínim d'estabilitat social. El seu món desendreçat resultà en una exorbitant diversitat de cultures que competien i lluitaven amb resistències equiparables. A través de les generacions, incomptables flotes de guerrers tribals combatien entre elles amb conflictes irracionals d'enormes durades. Guerrers nòmades i societats de pirates acabaren naixent inevitablement, prolongant l'incontrolable cicle de violència.

Només quan certa tribu guerrera desenvolupà armament a escala industrial i la societat estatal hagué d'oferir el seu suport i, a conseqüència, aquesta noció de modernitat donà lloc a una idea de pau, només en aquest moment els velers aconseguiren, a la fi, unir-se. Generacions de sang havien estat tacant els oceans durant massa temps.

Un veler va a caçar amb el seu company al fons portant un arpó. Extremament violents per naturalesa, aquest poble sovint recorre a campanyes de caça salvatge per satisfer la seva set de sang en la vida moderna. Notin-se les seves «mans» derivades de les seves llengües, així com la criatura voladora que els acompanya, que és en realitat un dels cosins llunyans dels velers.

Sàtirs (descendents dels hedonistes)

La seva existència amarada de plaer, continguda entre el seu món paradisíac estàtic i el seu ritme evolutiu inherentment lent, semblava immune al canvi. Potser això fou cert durant vora un milió d'anys. Però en escales de més magnitud, l'estasis completa és un mite.

Durant una era en particular, convulsions geològiques elevaren enormes masses de terra sobre els oceans buits del seu món. Els hedonistes, fins aquell moments atrapats en una sola illa no més gran que Islàndia, no trigaren a colonitzar aquestes noves pastures. Aquest era un èxode més aviat necessari, ja que les eventualitats que alçaren les noves terres també elevaren enormes núvols de cendra que ofegaren l'atmosfera i taparen el sol. Els únics supervivents foren fenòmens de la reproducció ràpida que abandonaren les particularitats reproductives dels seus ancestres. Foren aquestes formes les que colonitzaren el nou continent i donaren lloc a una multitud d'espècies que inclogueren els sàtirs, hereus conscients dels hedonistes.

Aquests éssers s'assemblaven en gran manera als seus predecessors, excepte que ara presentaven grans «cues»: òrgans mancats d'ossos emprats per l'equilibri, formats pels seus allargats músculs pèlvics i greix. Juntament amb aquesta extremitat, els seus cossos sencers foren re-orientats en postures horitzontals que els donaven un lleu aspecte de dinosaure. Malgrat ja abandonaren les frenètiques estratègies reproductives dels seus avantpassats, les seves vides socials encara conservaven un deliciós matís de promiscuïtat informal.

La civilització sàtira s'establí a nivell global ràpidament, ja que fins i tot amb les masses de terra addicionals, el domini terrestre del seu món seguia sense ser més gran que Austràlia. Durant un temps, tres imperis terrestres, i més endavant dos, competiren entre ells, fins a dissoldre's en una multitud de nacions més petites i, finalment, re-unificant-se en un ordre mundial coherent. D'aquest punt en endavant, el món sàtir es convertí de nou en un Valhalla del plaer, amb festivals, concerts i orgies rituals puntuant cada setmana. Aquest cop, però, podien ésser assaborits per la veritable intel·ligència.

Els públic sàtir embogeix quan el cantant arriba al clímax de la cançó. Esdeveniments com aquest són una part quotidiana de la vida sàtira.

Insectoides (descendents dels insectòfags)

Amb el temps, els seus ancestres insectívors acabaren assemblant-se a la seva presa. Les plaques facials cuirassades i endurides, abans emprades per a defensar-se de les picades, s'ossificaren i s'integraren a la seva estructura mandibular. Les mans i peus, amb un nombre reduït de dits, es desenvoluparen en apèndixs similars a pinces. Fins i tot el seu metabolisme revertí parcialment a l'ectotèrmia al clima tranquil i xafogós del seu planeta.

Però cap d'aquestes adaptacions els va donar l'avantatge en la supervivència. En termes simples, un defecte congènit els va permetre recobrar la seva intel·ligència. Fins i tot després de les asfixiants mutacions dels Qu, els gens dels estel·lars seguien dorments a les seves cèl·lules. Per mera coincidència, una família d'insectòfags va desenvolupar una regressió atàvica que resultà en cervells més grans. Això resultà de gran ajuda a l'hora d'obrir nius d'insectes amb eines de pedra rudimentàries.

A partir d'allà va ser fàcil. Tot i que va durar mil·lennis, el desenvolupament des d'una destral de pedra a una nau espacial va ser quasi instantani en termes geològics. Com moltes altres espècies, els insectoides passaren per cicles consecutius com un imperi agrari (en el seu cas, de cultius de ruscs), colonització, industrialització, guerres mundials massives i, finalment, estats globalitzats. Però hi va haver una cosa que va diferenciar el seu desenvolupament de totes les altres espècies post-humanes.

Es van enfrontar a una altra invasió alienígena.

La història no presenta gaires registres dels invasors, tret de que, a diferència dels Qu, el seu fou un esforç singular que fou evitat en un cicle intens de guerres orbitals i terrestres. Tot i ser derrotats, els invasors van aconseguir deixar traces de la seva presència. Van introduir la seva pròpia flora i fauna, la qual va aflorar al planeta dels insectoides temps després de la seva partida. I, el més important, van generar en els pobres insectoides una xenofòbia especista patològica, fins al punt de que temien fins i tot els seus parents post-humans d'altres estels.

En un irònic gir del destí, la seva fòbia estaria més que justificada, però no en aquell moment. Els insectoides encara tenien temps.

Una insectoide famosa, possiblement la noia més bella del seu planeta, posant davant d'una vila costanera. En la distància es poden divisar estranys arbres en forma de bosses de gas, vestigi dels misteriosos invasors alienígenes.

Asteromorfs (descendents dels espacials)

En un principi refugiats, els espacials dominaren ràpidament la vastitud de l’espai interestel·lar. Les seves arques espacials aïllades s’uniren i es multiplicaren per formar un artefacte gegantí interconnectat que era prou gran per contenir mons sencers. Però no hi havia cap planeta dins la capital asteromòrfica: només bombolles cavernoses antigravitatòries on els habitants es podien desenvolupar al màxim.

Alliberats de les restriccions del pes, els seus cossos es tornaren llargueruts com els d’un insecte, amb dígits individuals dividint-se en multituds d’extremitats fines i versàtils. A part d’això, els únics òrgans que desenvoluparen foren els seus esfínters propulsors, els quals acabaren per convertir-se en el seu principal sistema de locomoció. Però, per damunt de tot, hi havia els seus cervells; els seus cervells inflats i boteruts.

Sense cap obstacle per part de la gravetat, el seu cervell humà podia créixer fins a mides sense precedents. Cada generació dissenyava experiments que produïen una descendència amb capacitats cranials encara més grans, donant llum a éssers que passaven la seva existència pensant en conceptes i estructures quasi incomprensibles per la gent d’avui dia. Les limitacions fisiològiques de la ment humana havien estat debatudes temps enrere. Ara, estava establert que aquests límits eren ben reals, i els individus que poguessin superar-los podrien igualment conquerir nous terrenys en la filosofia, l’art i la ciència. Tot canvià.

I malgrat tot, alguns aspectes de la humanitat, com ara el desig bàsic de l’expansió, seguien presents. Per aquesta fi, els asteromorfs construïren grans flotes de sub-arques globulars i difongueren la seva influència a través dels cels, cap a tots els cúmuls estel·lars i tots els sistemes solars. En menys de mil anys, a la galàxia s’hi assentà un nou Imperi Humà molt més alié.

Curiosament, el seu imperi no incloïa cap de les noves espècies post-humanes emergents, ja que els seus governants havien perdut tot l’interès pels planetes, aquelles cadenes flagel·lants gravitatòries de terra i gel. Les noves arques s’instal·laven còmodament a les afores dels sistemes solars, observant en silenci les vides dels seus desemparats parents.

Per primera vegada a la història, hi havia déus vertaders als cels humans. Eren silenciosos i ni tan sols eren percebuts en la majoria de les ocasions, però la seva vigilància acabaria per pagar la pena.

Segon Imperi Galàctic

Amb el temps, els post-humans conscients començaren a arribar a les estrelles. Inevitablement, es toparen amb les ruïnes dels estel·lars i esbrinaren la seva ascendència interestel·lar. Aquests descobriments foren seguits per una idea: el fet de que poguessin haver-hi altres éssers com ells a distàncies inconcebiblement llunyanes. Així fou com les joves civilitzacions es disposaren a enviar sondes espacials.

Els contactes, tots establerts amb comunicacions per ràdio, no es difongueren de manera uniforme. L'imperi començà una mica més tard d'un milió d'anys després de la partida dels Qu, amb el primer diàleg entre els assassins i els sàtirs. Uns mil·lennis més tard s'hi uniren els criadors d'eines, saludant des de les profunditats oceàniques a través de cadenes de ràdio vivents.

La segona onada d'espècies conscients s'hi uniren durant els següents deu milions d'anys, quan els modulars, els pterosàpiens i els asimètrics contactaren amb els seus cosins celestials. Finalment, durant els següents vint milions d'anys, noves civilitzacions en ple procés d'evolució com ara els saures, els ofidis, els paràsits/simbionts i els velers successivament contactaren amb el florent Imperi Galàctic. Els insectoides foren conscients de tot el procés, però, degut a la seva experiència xenòfoba, s'obriren només després de quaranta milions d'anys de silenci durador.

Aquesta unió fou un imperi de la parla, ja que el viatge entre els astres era massa difícil per ser pràctic. Igual que les antigues colònies dels estel·lars, els post-humans cooperaren a través de l'intercanvi sense restriccions d'informació i experiència. Tot i cobrir qualsevol aspecte d'una increïble varietat de cultures, els esforços de l'Imperi es concentraven en dos punts principals: la unió política (si bé sense homogeneïtzació) i la consciència galàctica; la preparació constant per una possible invasió alienígena. Tothom havia trobat les restes dels misteriosos Qu. Ningú volia que es repetís la mateixa situació.

Quan el Segon Imperi trobà als asteromorfs (els quals havien estat saturant la galàxia en silenci amb el seu propi Imperi Humà), es temeren el pitjor. Però, per la seva sort, els éssers divins no estaven interessats en el Segon Imperi ni en cap dels seus mons. Els asteromorfs foren mantinguts al marge i s'acceptaren pel que eren: forces de la natura omnipotents i incomprensibles.

Aquest esforç coordinat durà gairebé vuitanta milions d'anys, durant els quals cada espècie-membre assolí nivells prèviament inconcebibles de cultura, benestar i tecnologia. Cada espècie colonitzà unes poques dotzenes de mons on les seves nacions, cultures i individus visqueren al màxim els potencials de la seva existència.

És clar, tot això era possible només a través de la comunicació constant i una posició totalment oberta a la galàxia. La majoria de les comunitats ho donaren per fet i participaren amb devoció en els diàlegs galàctics. Però hi havien altres éssers foscos i silenciosos que es negaren a unir-s'hi. A través d'ells arribaria la ruïna de l'Imperi.

Gravitals (descendents dels cerca-runes)

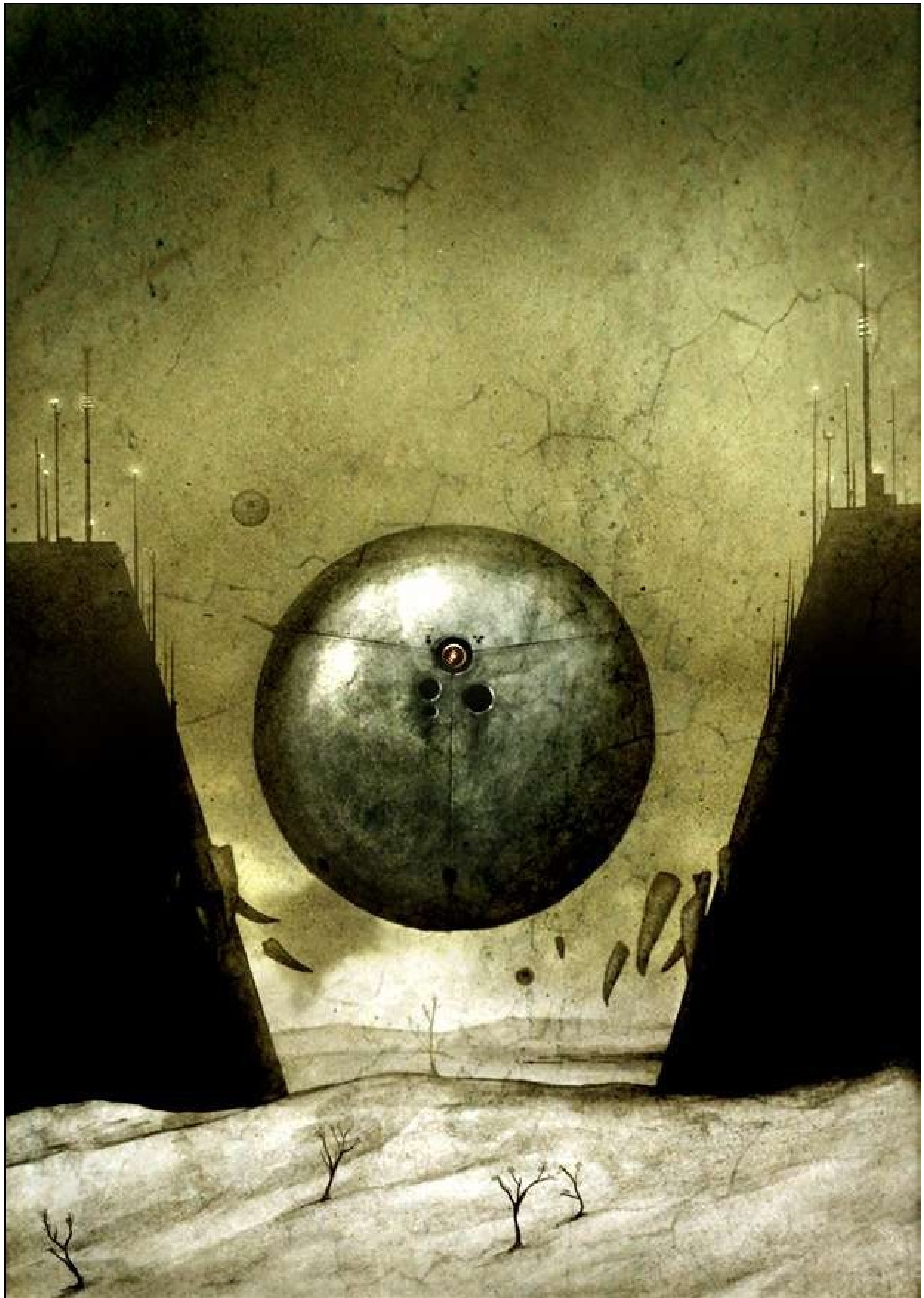
Després de la lliçó dels Qu, el Segon Imperi Galàctic es mantingué en guarda constant per protegir-se de la invasió alienígena. Irònicament, van desestimar vigilar entre ells mateixos. La segona gran invasió de la galàxia no venia de l'exterior, si no des de dins.

Els cerca-runes, que tingueren la sort d'heretar els secrets dels estel·lars i dels Qu quan altres espècies encara eren simples animals, experimentaren un avenç colossal en capacitats tecnològiques. A grans trets eren tan sofisticats, si no més, que els asteromorfs de l'espai. Però la *seva* ascendència no era sana. Recordem que la majoria de cerca-runes deliraven amb la suposició retorçada de ser els únics hereus dels estel·lars. Es negaven a comunicar-se amb els seus parents d'altres planetes i es preocupaven només dels seus propis assumptes. Aquesta megalomania neuròtica va assolir proporcions veritablement perilloses després de que els cerca-runes comencessin a auto-modificar-se.

Els orígens d'aquesta modificació es troben en una catàstrofe prèvia. El sol dels cerca-runes estava travessant una ràpida fase d'expansió, i l'espècie, amb els seus avenços, no podia fer res per aturar el procés. O sigui que, prenent la segona millor opció, varen modificar els seus propis cossos.

Les condicions infernals de l'expansió solar significà que una reconstrucció biològica quedava totalment descartada. Per tant, els cerca-runes substituïren els seus cossos per màquines: esferes flotants de metall que es movien i reformaven el seu entorn mitjançant subtils manipulacions dels camps magnètics. En versions anteriors, les esferes encara eren portadores dels cervells orgànics dels darrers cerca-runes. Però en generacions successives, es divisaren maneres de contenir la ment en computadores quàntiques, i la transformació esdevingué absoluta. Els cerca-runes foren substituïts pels gravitals, íntegrament mecànics.

Sense ser orgànics en absolut, els gravitals encara conservaven somnis humans. Ambicions humanes i deliris de grandesa humans. Això, combinat amb cossos mecànics que els permetien creuar l'espai amb facilitat, feu de la guerra interestel·lar una possibilitat esfereïdora.

La invasió de les màquines

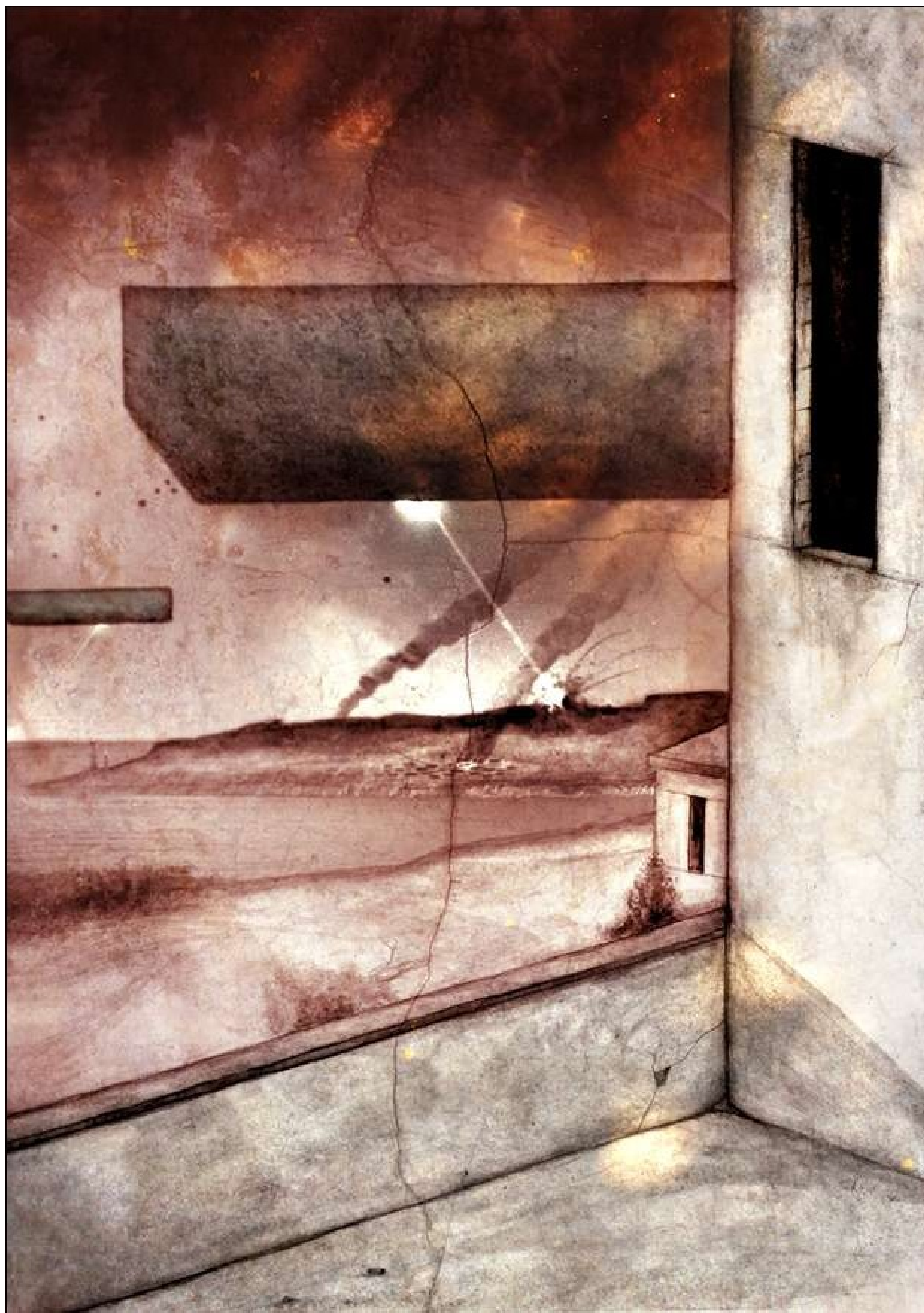
Els gravitals trigaren molt de temps a preparar-se. Els sistemes de propulsió foren perfeccionats i nous cossos capaços de suportar els salts interestel·lars foren dissenyats. Però quan finalment decidiren que ja era hora, *res* sobrevisqué la massacre.

Les invasions seguiren un pla brutalment simple. El sol del món objectiu era blocats i la seva llum quedava atrapada rere flotes de milions de quilòmetres dissenyades especialment amb aquesta finalitat. Si els mons moribunds aconseguien resistir, un asteroide o dos els acabaven d'aniquilar. Flotes invasores descomunals foren construïdes, però en poques ocasions calgué desplegar-les. Les màquines enxamparen als seus cosins amb la guàrdia baixa.

Les grans matances, les quals es donaren totes en un període relativament ràpid de deu-mil anys, eixamplaren la definició del genocidi i de l'horror. Quasi totes les noves espècies humanes, éssers únics que resistiren extincions en massa, navegaren els camins despiadats de l'evolució i sobrevisqueren per construir els seus propis mons, desaparegueren sense deixar rastre.

Fins i tot els Qu foren lleials a la vida; distorsionaren i subjugaren les seves víctimes, però finalment els permetien sobreviure. Per les màquines, però, la vida era un luxe.

Aquesta minuciosa falta de clemència, irònicament, no naixia de cap mena d'odi. Simplement, els gravitals, ja acostumats als seus cossos mecànics, no reconeixien la vida dels seus cosins orgànics. Quan aquesta apatia es barrejava amb les seves delirants afirmacions de ser els únics hereus dels estel·lars, les extincions es duien a terme amb la banalitat de, per exemple, un enginyer desmantellant un edifici abandonat. Sota el regne de les màquines, la galàxia encetà una nova edat fosca.

Situació infreqüent d'una invasió directa per part de les màquines a una de les ciutats costaneres dels assassins. La majoria de les vegades, els habitants del Segon Imperi eren eradicats a nivell global, sense la necessitat d'aquestes confrontacions.

Considerant la invasió

La invasió de les màquines portà una de les ones d'extinció més grans que la galàxia hagués vist, doncs no era un simple acte de guerra d'una espècie a l'altra, sinó una destrucció sistematitzada de la vida en sí mateixa.

Considerant un succés de tal magnitud, és fàcil perdre's en deliris romàntics. És quasi tan fàcil titllar als gravitals de «malvats» com considerar tot l'episodi com una situació nihilista i «apocalíptica». Totes dues interpretacions són, com ho serien en qualsevol situació històrica, fal·làcies monumentals.

Per començar, els gravitals no eren malvats; com a mínim, no des de la seva pròpia percepció. Aquests éssers, tot i que mecànics, encara vivien les seves vides com a individus i operaven dins de societats coherents. Renegaren de la seva herència orgànica, però les seves ments no eren els motors freds i calculadors de les veritables màquines. Fins i tot després de donar ordres que destruirien un miler de milions d'ànimes, un gravital tenia una *llar* a on tornar i, per inversemblant que sembli, una *família* i un cercle *d'amics* pels quals sentia un afecte genuí. Malgrat estar dotats de compassió, el seu sever tracte als orgànics era el resultat de, com s'ha esmentat anteriorment, la simple incapacitat d'entendre el seu dret a la vida.

A més a més, els gravitals no constituïen un total únic i indivisible el propòsit del qual era derruir l'univers. És cert que el seu avenç tecnològic els permeté formar una entitat pangalàctica, però per dins, l'Imperi de les Màquines estava dividit en faccions polítiques i fins i tot en fes religioses. Sobreposades sobre les línies divisòries, hi havia les vides diàries i afers personals de les famílies i els individus. Com qualsevol conjunt d'éssers conscients, tenien un sentit de la identitat i, per tant, ideologies diferents.

Tampoc significava la fi de tot, la invasió de les màquines. Certament, hi hagué una destrucció estesa de la vida, però el que es perdé fou «només» la vida orgànica. Consumint energia i dirigint-la a la reproducció, al pensament i fins i tot a l'evolució, les màquines eren tan vives com qualsevol organisme basat en el carboni. Malgrat el gir dels esdeveniments, sobrevisqué un tipus de vida i, com es veuria, fins i tot es preservà una part dels seus predecessors orgànics.

Subjectes (diversos descendents dels insectoides)

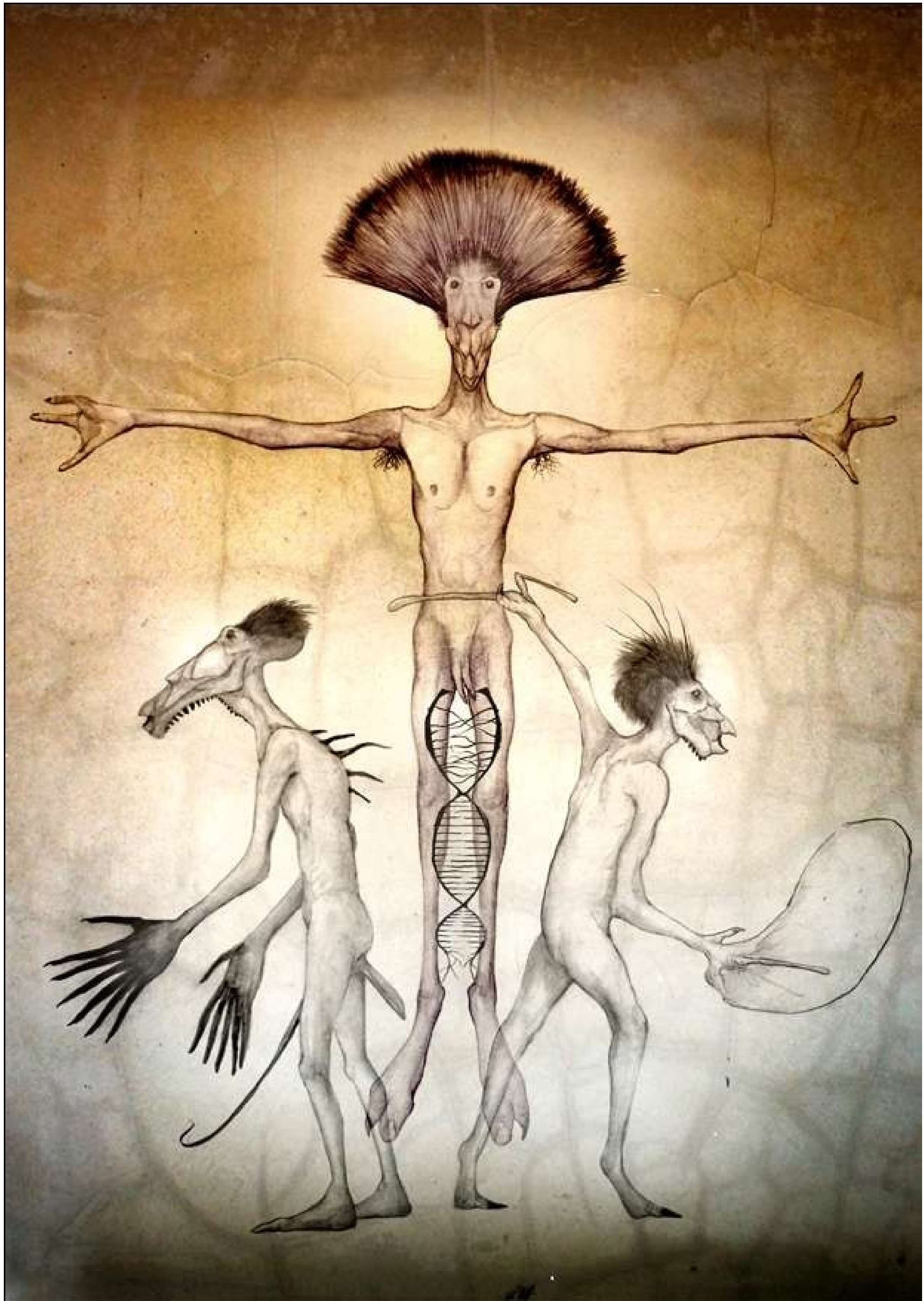
Els insectoides: racialment tímids i xenòfobs degut al seu passat de repetides invasions alienígenes, foren la primera espècie en enfrontar-se a la carnisseria dels gravitals. Per irònic que semblés el seu destí, els insectoides foren els més afortunats dels post-humans. Enlloc d'ésser exterminats com la resta dels seus cosins, sobrevisqueren com als únics éssers orgànics de l'Imperi de les Màquines.

Els motius concrets de la seva conservació són desconeguts encara avui dia. Potser les màquines encara no havien perfeccionat la seva despiadada apatia. O potser sentiren llàstima dels pobres orgànics i els concediren una abaltida paròdia de l'existència.

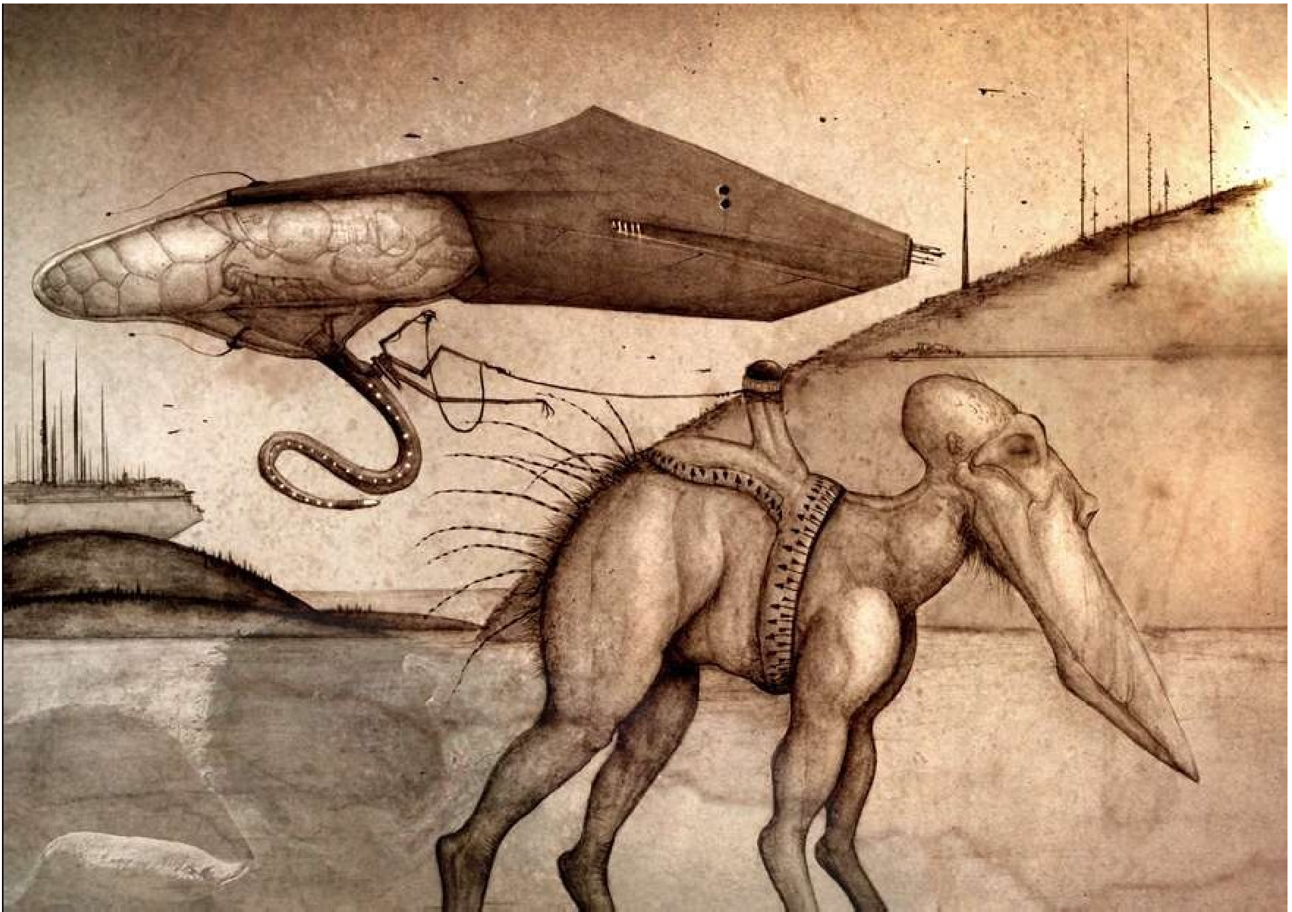
Fos pel motiu que fos, els insectoides resistiren. Però amb prou feines s'assemblaven ja als seus ancestres originals. L'enginyeria genètica, l'art perdut dels Qu, els teixidors de galàxies (i, més endavant, també dels criadors d'eines), fou dominada de manera gairebé igual de minuciosa per les màquines. Sense dubtar de capgirar als éssers que no consideraven realment vius, s'obriren camí a través de l'ADN dels insectoides, produint generacions d'abominacions en tots els sentits de la paraula. Mostraria una dona o un home d'avui dia cap aprensió a l'hora de desmuntar un ordinador o, fins i tot, de reciclar deixalles? Aquesta era l'actitud dels triomfants gravitals.

Així doncs, multituds de subjectes foren produïts, distorsionats fins a tals extrems que fins i tot les manipulacions dels Qu semblaven tímides en comparació. La majoria foren emprats com a servents, vigilants i treballadors manuals. Aquests foren els afortunats. Alguns sub-homes foren reduïts al nivell de teixits cel·lulars, útils només per l'intercanvi de gasos i el filtrat de residus. Altres foren esculpits en forma d'organismes completament artificials: simulacions barroques que servien únicament d'entreteniment. Algunes màquines, amb les seves ambicions encara humanes, portaren aquesta pràctica a un nivell superior i produïren autèntiques obres d'art vivents: criatures del tot singulars, condemnades a existir purament com a anacronismes biològics.

Foren eines, esclaus o entreteniment, la humanitat s'aferrà estretament a la seva herència biològica, mentre els seus parents màquines regnaren amb supremacia durant ni més ni menys que cinquanta milions d'anys.

L’arquetip insectoide, rodejat per dos dels seus regirats descendents. A la seva esquerra, un portador de fal·lus polidàctil, criat com a sacrifici per una de les diverses religions de les màquines. A la dreta, una obra d’art, dissenyada per percudir els seus dits modificats com un conjunt de tambors tot udolant la melodia d’una cançó popular.

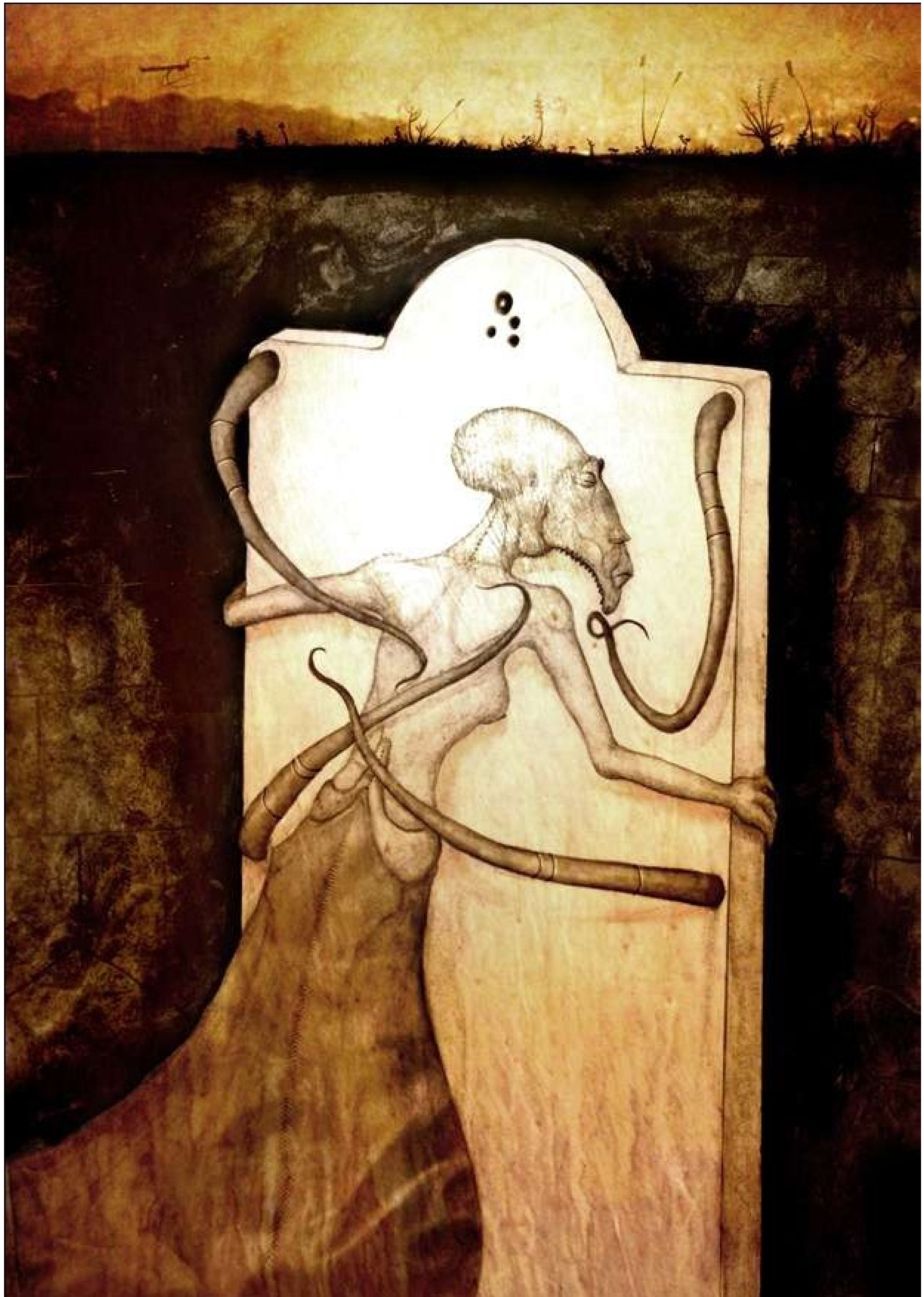
Les altres màquines

Cal recordar que, malgrat el seu poder de conquesta galàctica, l'Imperi de les Màquines no era homogeni. Contenia dotzenes de faccions diferents que no sempre estaven d'acord en tot, incloent el tractament dels seus oprimits subjectes biològics.

Algunes màquines, al llarg d'un procés que involucrà diverses doctrines religioses, socials i filosòfiques, començaren a entendre la universalitat de la vida i l'origen comú de les humanitats orgàniques i mecàniques. Inicialment, aquests individus visqueren en reclusió o reservaren les seves creences. Secretament, enginyaren llinatges de subjectes que podien viure, moure's i pensar amb tota llibertat. En unes poques instàncies memorables, els enginyers s'enamoraren de les seves pròpies creacions, i el seu martiri inspirà les altres màquines a pensar d'una manera una mica diferent.

Amb el temps, la ideologia obtingué prou impuls per ser practicada obertament en el seu dia a dia. Malgrat tot, el culte de la Tolerància aviat s'hagué d'enfrontar als seus obstinats rivals pan-mecànics. La fervent intolerància entre les dues faccions finalment esclatà quan algunes màquines tolerants volgueren apartar diversos mons pel desenvolupament sense restriccions de la vida biològica. Es desencadenà un gran avalot i l'Imperi de les Màquines, el monòlit aparentment sense fissures de la galàxia, experimentà la seva primera guerra civil, curta i amargant.

La guerra no causà cap dany durador, però posà llum sobre un fet: l'entitat més gran que la galàxia havia conegut mai no era immune als problemes.

La caiguda de les màquines (el retorn dels espacials)

A llarg termini, les disputes internes de l’Imperi de les Màquines *podrien* haver conduït a la seva caiguda. Però no calgué esperar tant, ja que l’imperi patí una mort més curta però molt més cataclísmica.

Durant molt de temps, l’Imperi de les Màquines i el dels asteromorfs s’havien estat observant mútuament amb nerviosisme. Encara no s’havien trobat amb confrontacions obertes, ja que els asteromorfs es mantenien, generalment, dins les seves arques espacials i l’Imperi de les Màquines ocupava els planetes. En quasi tots els sistemes solars habitables de la galàxia la mateixa tensió bilateral escalà entre les éssers orgànics vivint al buit i les màquines habitant mons perfectament terrestres.

El poder estava equilibrat entre els dos imperis rivals. I, a més a més, aquest equilibri contenia poders prou forts com per destruir planetes en massa. Cada bàndol sabia que qualsevol mena de guerra resultaria en l’aniquilació mútua, i només la follia podia iniciar tal conflicte.

Bé, l’Imperi de les Màquines de la post-guerra civil enfollí, en certa manera. Per tal de desviar l’atenció dels enfrontaments interns, calia un nou enemic contra el qual consolidar les faccions rivals. Per falta de sensatesa, aquests enemics acabaren per ser els asteromorfs.

És innecessari i quasi impossible descriure la matança que ho seguí. Els conflictes duraren fins a uns pocs *milions* d’anys, i la pèrdua de vida resultant (tant mecànica com orgànica) feu que el genocidi de les màquines inicial semblés irrellevant.

Quan la pols còsmica es calmà, els guanyadors es mostraren. Els conqueridors foren els asteromorfs, canviats irreconeixiblement després de cinquanta milions d’anys d’auto-perfeccionament continuu. Els seus repulsius cervells hipertrofiats s’eixamplaren com ales per totes bandes i les seves extremitats derivades dels seus dits formaven un intricat conjunt de veles i potes. Dotats de tecnologia superior i paciència il·limitada, aquests éssers destruïren les màquines quasi per complet, malgrat haver perdut un nombre substancial de membres de la seva pròpia espècie.

El conflicte també abocà als asteromorfs cap als afers del seus cosins humans ja oblidats. Per impossible que semblés, alguns subjectes de les màquines sobrevisqueren a la ordalia. Ara, els asteromorfs ja no podien seguir girant-los l’esquena.

Amb les màquines fora del mapa, depenia dels asteromorfs esmenar els seus desastres. Recolliren els subjectes i empraren la seva herència genètica per poblar planetes sencers. Durant aquesta era de reconstrucció, la qual durà dos milions d’anys més, molts asteromorfs creadors de mons emergiren com a veritables déus, construïnt mons habitats quasi des de zero. Els seus subjectes, mentrestant, es convertiren en els hereus d’una galàxia renascuda, renovada i colpida per la guerra.

La galàxia de la post-guerra

A l’hora de reomplir els mons perduts, els déus asteromorfs també prengueren mesures per assegurar la seguretat continuada de les seves creacions. L’abrupte auge de les màquines havia mostrat que, si no es regulava amb cura, la riquesa de les estrelles sempre podria allotjar una raça d’usurpadors pan-galàctics.

Els asteromorfs, vigilants però sempre transparents, no volien interferir directament. Enlloc d’això, produïren versions terrestres de la seva pròpia raça per a regular la galàxia. Adaptaren els seus delicats dits eteris a membres quasi aràcnids i encongiren considerablement els seus cevells per a re-ajustar-se al rigor de la gravetat. Els éssers resultants semblaven insofisticats pels estàndards dels asteromorfs, però seguien sent semidéus en tots els sentits.

Aquests éssers, sovint coneguts com als espacials terrestres, o simplement terrestres, nodrien i controlaven el desenvolupament de les civilitzacions de la post-guerra a una multitud de planetes. Actuaven com a vigilants, profetes, reis i emperadors, però també com a botxins, quan la ocasió ho dictava.

Aquest esforç no sempre obtenia els resultats planejats, és clar. La majoria de les vegades, les noves races es negaven a subordinar-se als seus mentors i, ens molts casos, fins i tot es rebel·laven contra ells. Evidentment, aquest crim sempre es castigava amb una ràpida extinció. De fet, fins i tot els terrestres es tornaren corruptes. Enlloc d’oferir guia, els terrestres de molts planetes només jugaven a ser déus, creant falses religions egocèntriques per explotar desvergonyidament els seus subjectes. No era ni ètic ni productiu, però aquest mètode semblava garantir més estabilitat que mirar de criar noves races.

D’aquesta manera o d’una altra, la consciència orgànica recuperà el seu domini de la galàxia. El Nou Imperi, gestionat pels terrestres, poblats per una miríada de descendents dels subjectes i contemplat finalment pels omniscients asteromorfs, obtingué més progressos i una calma més duradora a la galàxia que tots els seus predecessors combinats.

Un terrestre nu mostra l’anatomia altament divergent però encara estranyament humana que caracteritza aquesta espècie. Aquests terrestres en concret mantenen una hegemonia religiosa sobre els seus impotents subjectes, vestits amb vels elaborats i accessoris pel cap per fer valdre la seva herència «divina».

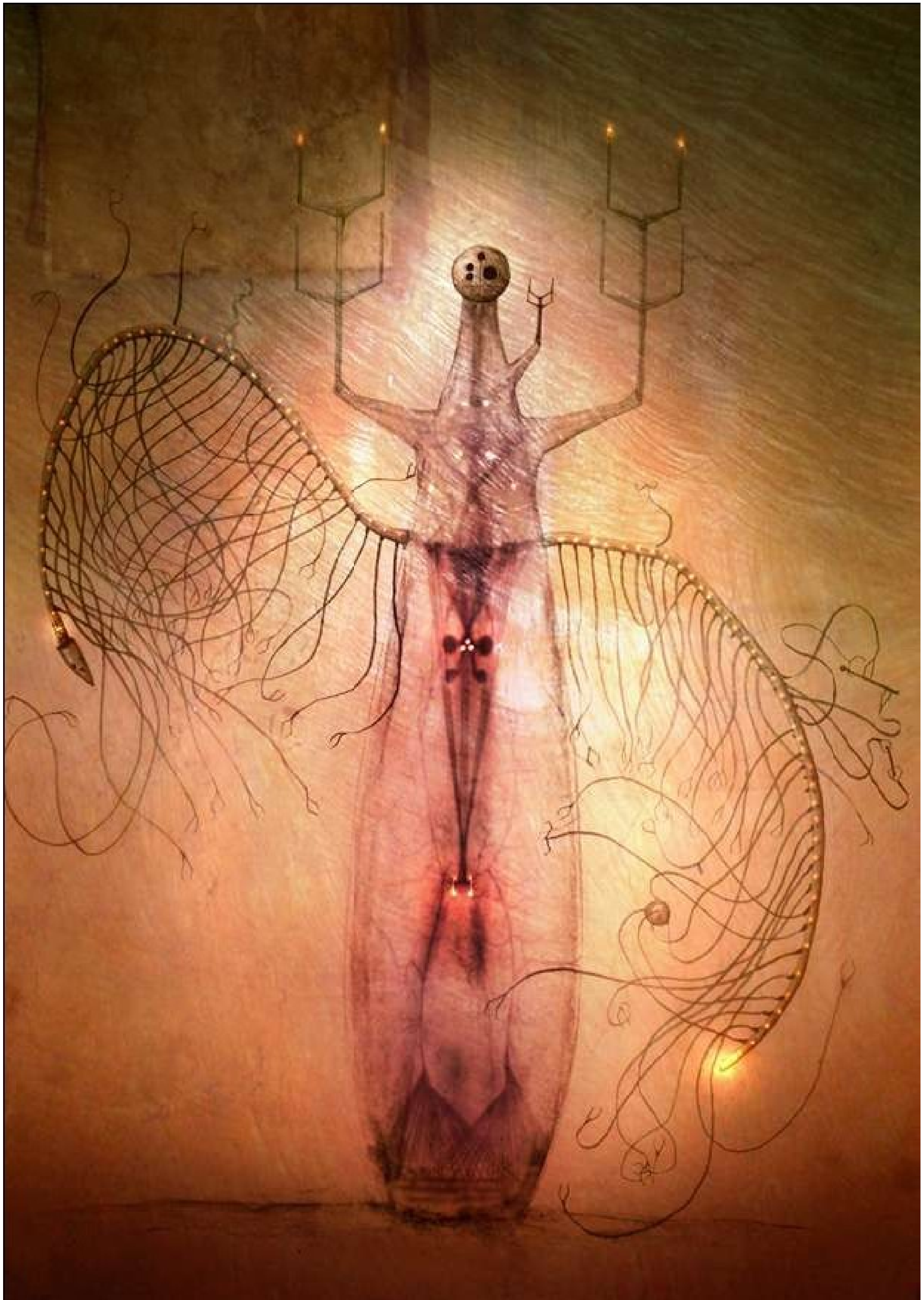
Les noves màquines

Molt de temps després de la seva caiguda en desgràcia, les màquines s'aferraren a l'existència. Durant el resultat final de la guerra, els asteromorfs planejaren exterminar fins a l'última d'elles, només per acabar descobrint que eren massa útils per ser destruïdes. Durant milions d'anys, perfeccionaren la interfície entre la ment i la màquina fins a tal punt que podien viure i operar en les condicions més inhòspites. Aquests éssers, privats del seu poder pangalàctic, podien fer contribucions de valor incalculable a la recerca i l'exploració del Nou Imperi.

Hi havia un cert sentit de justícia poètica en tot això. Les màquines, que antany distorsionaren formes de vida biològiques pel seu caprici, foren finalment tractades amb fins similars. Per començar, els asteromorfs esborraren completament la seva habilitat de manipular la seva pròpia gravetat; la mateixa força que els feu invulnerables en primer lloc. Se'ls imposaren esperances de vida finites i imaginacions lleugerament ensopides per evitar que la història es repetís. La natura degradant d'aquests canvis, però, no implicà una regressió total.

A diferència dels seus ancestres, les noves màquines foren dotades amb cossos nano-tecnològics que podien auto-remodelar-se contínuament, la qual cosa implicava que podien trobar-se en qualsevol forma i mida que es poguessin imaginar, i fins i tot alguns que no es pogués. Un ciutadà màquina podia viure durant un cert temps al buit de l'espai, duent a terme recerques, i després transformar el seu cos en quelcom completament diferent per fer unes vacances a l'halo d'un cometa, a una selva tropical o a un oceà de metà. Aquest ésser en qüestió també faria el viatge personalment generant motors estatoreactors temporals d'hiperespai!

Tot i la seva sorprenent versatilitat, les màquines mai foren tan comunes o prominents, fins i tot després d'acceptar per complet el seu rol com a ciutadans de segona del Nou Imperi. Les guerres més grans de la història concebible inculcaren als orgànics una desconfiança massa fonda en els seus veïns mecànics i les noves màquines sempre foren tractades amb un cert grau de discriminació. Els pecats dels seus pares acabaren per engrillonar aquesta esplèndida espècie humana.

Una ciutadana màquina del Nou Imperi. Va guarnida amb un enlluernant parell de braços ramificats que combinen tant amb les últimes modes com amb la seva feina d'artesana. Que les màquines segueixin modes pot semblar un fet inusual per un lector d'aquesta època, però no s'ha d'oblidar que aquests éssers posseeixen intel·ligències humanes, si bé amb cossos diferents.

Segon contacte

Amb ones successives de descobriment i colonització assistits per màquines, el Nou Imperi cresqué exponencialment. Tal fou el creixement de riquesa i progrés que la seva descripció requeriria l'ús de conceptes que avui dia romanen inexplorats. Parlar d'un home d'avui dia sobre les anades i tornades del Nou Imperi seria semblant a donar lliçons sobre geopolítica del segle XX a un caçador-recol·lector.

Aquesta entitat magnífica no era ignorant de l'univers que l'envoltava. Concentrà els seus ulls, orelles i sensors, i sondejà els esdeveniments de les galàxies adjacents. Els nous galàctics sospitaven que la nebulosa que els rodejava també podia contenir els seus pobles indígenes, i era prudent contactar-los abans de que hi hagués un malentès o un conflicte. Des d'un punt de vista més fosc, aquestes observacions també servien com a alertes per a invasors en potència. Fins i tot aleshores, el record dels Qu seguia present.

El descobriment fou fet a la fi. Una de les galàxies veïnes mostrà patrons d'activitat que eren senyals inequívocs d'una organització conscient. Alguns pensadors afirmaren el descobriment d'una nova civilització, mentre que d'altres temeren el retorn dels Qu. Per sort, aquest segon encontre amb una espècie alienígena resultà ser pacífic. Potser les intel·ligències d'ambdues galàxies eren, per fi, prou madures per trobar-se sense batusses.

L'altra galàxia es trobava dominada per unions connectades de diferents éssers, presidides per diversos tipus *d'amficèfals*: criatures estrambòtiques que recordaven a serps gegants amb caps a tots dos extrems, un dels quals contenia un cos retràctil secundari que feien servir per interactuar amb el món. Aparentment, havien passat per sèries alternants de regressions, radiacions evolutives i retocs genètics auto-imposats, talment com la humanitat.

Amb totes les seves diferències abismals, els amficèfals foren *benvinguts*. Serien els primers, però no els últims.

Una ambaixadora amficèfala amb naus espacials típiques de la seva raça. El seu estrany cos delata una història evolutiva tan complicada com la de la humanitat.

La Terra redescoberta

El propòsit d'aquesta obra no és descriure el progrés il·limitat que seguí el contacte intergalàctic. Es podria seguir de manera indefinida, fent la crònica de com les galàxies unides retrobaren i subjugaren als Qu, com bressolaren els sols amb contenidors artificials, multiplicant les seves zones habitables per milers de milions, com entrecreuaren l'espai interestel·lar amb forats de cuc i feren obsolet l'acte de viatjar. Finalment, els descendents d'aquells éssers fins i tot conqueriren el temps, prolongant l'existència de les seves ments de manera indefinida amb tecnologies rejuvenidores.

Durant un temps, els homes foren déus.

Però des del nostre punt de vista, un descobriment destacà en aquesta orgia de l'avenç. Comparat amb assoliments colossals com domar l'espai i construir contenidors estel·lars, era una troballa passatgera, una revelació absurdament trivial. Això fou el redescobriment de la Terra: el lloc de naixement de la humanitat, on els asteromorfs omnipresents, les màquines que planejaven vora els astres i els milions de races residents humils trobaven el seu origen comú.

Fou trobada discretament per una única investigadora combinant els vestigis de la història oblidada, dècada per dècada. Milions d'anys de guerres, invasions i extincions havien enterrat les proves exhaustivament. Quan per fi va trobar-ne proves irrefutables, no hi havia ningú al seu voltant per a celebrar-ho. Això vindria més endavant.

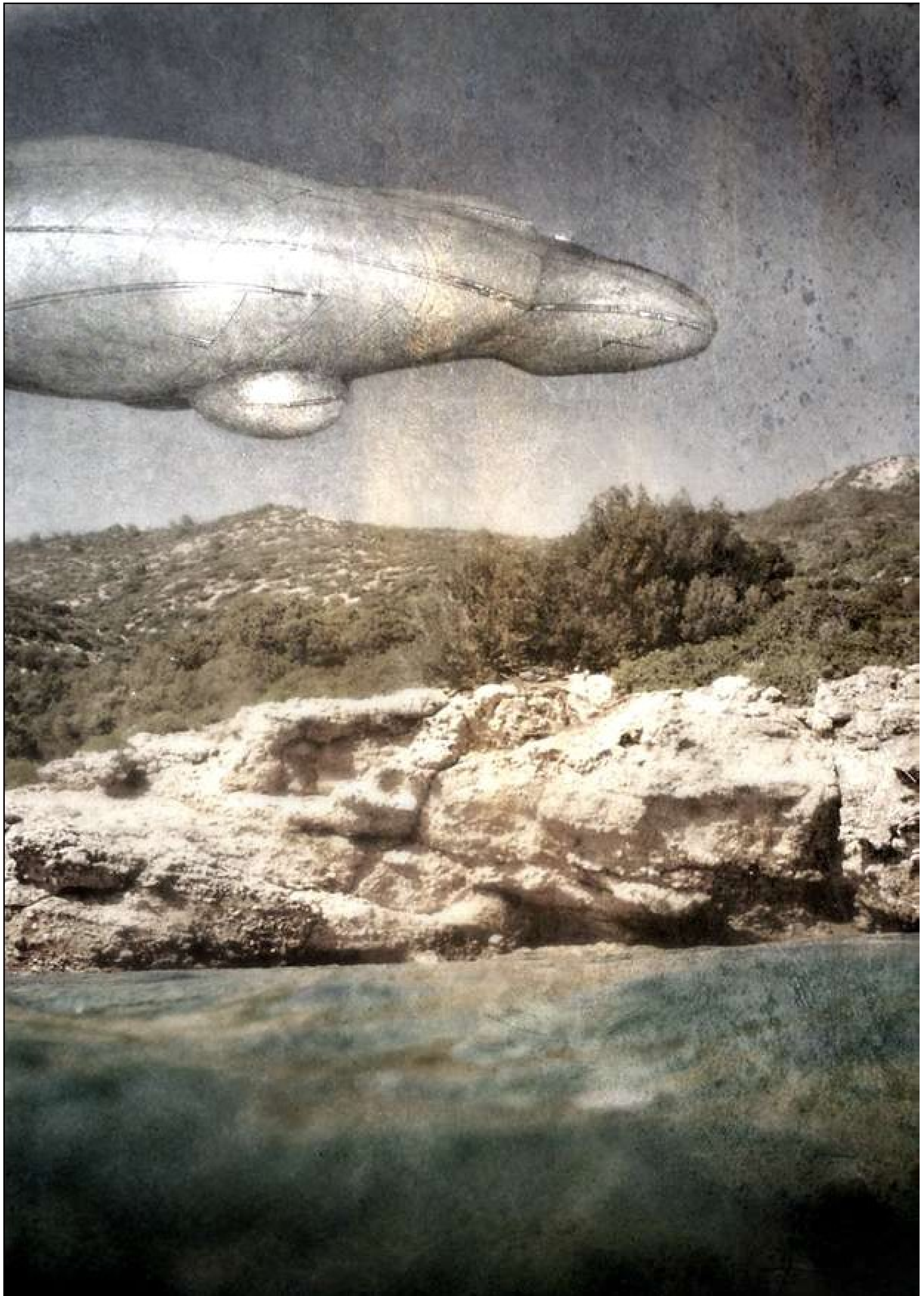
Quan la Terra fou redescoberta, els humans ja havien divergit considerablement de les seves formes ancestrals.

Retorn

El descobriment va despertar un cert interès, tot i que ni de bon tros tant com altres descobriments. Per a molts humans del cosmos, el seu origen ancestral era simplement una informació interessant, una curiositat amb la que havien perdut tot lligam.

Tot i això, una nau fou enviada cap allà, i aterrà sense cap cerimònia, ja que ara no quedava vida intel·ligent a la Terra. Massa lluny dels centres principals de població, havia estat completament ignorada, quedant estancada i salvatge. I malgrat tot, era la nostra llar.

Quan els exploradors van sortir de la nau, peus humans trepitjaren la vella Terra una altra vegada, després d'una absència de 560 milions d'anys. La humanitat havia tornat.

Tots els futurs

He de concloure les meves paraules amb una confessió: La humanitat, l'espècie les cròniques de la qual he estat relatant des de la seva infantesa terrestre fins la dominació galàctica, està *extingida*. Tots els éssers que heu vist a les pàgines anteriors, des dels ínfims cucs fins als velers arriats pels vents, des dels megalòmans gravitals fins als últims ciutadans galàctics, tots fa milers de milions d'anys que són morts. Fa molt poc que hem aconseguit reconstruir la història. El que heu llegit ha estat la nostra millor aproximació a la veritat.

Per què van desaparèixer? Potser fou una última, inimaginable guerra d'aniquilació que va transcendir el propi significat de «conflicte». Potser fou una separació gradual de les galàxies unides, amb cada raça trobant el seu propi final molt més tard. O potser, la teoria més eixelebrada suggereix que fou una migració en massa cap a un altre pla de l'existència. Un viatge cap algun lloc, algun moment, alguna altra *cosa*. Però el resum final és: la veritat és que no ho sabem.

Finalment, tanmateix, el destí de la humanitat no té importància. Com qualsevol altra història, fou temporal; certament llarga, però al capdavall efímera. No va tenir un final coherent, però realment no *calia*. La història de la humanitat mai fou la seva dominació última de mil galàxies, o la seva misteriosa fugida cap allò desconegut. L'essència de la humanitat no era res d'això. Enlloc, es trobava a les converses radiofòniques de les màquines encara humanes, en les vides diàries dels deformats insectoides, en les cançons d'amor inacabables dels despreocupats hedonistes, les protestes rebels dels primers veritables marcians i, d'alguna manera, la vida que *tu* portes ara mateix.

Molts durant la història van ignorar aquest fet tan bàsic. Els Qu, somiant un futur ideal, varen distorsionar els mons amb els que es trobaven. Més tard els gravitals, amb la seva folla dèria de recrear el *passat*, foren responsables de les massacres més grans en la història de la galàxia. Fins i tot ara, és repugnantment fàcil per qualsevol ésser perdre's en falses històries de grandesa, vivint vides completament condicionades per la persecució de fites inexistents, ideals, clímaxs i èpoques daurades. Per creure amb ceguesa que les seves històries serveixen fins absoluts, aquestes criatures quasi sempre acaben ferint-se a elles mateixes, si no aquells que les envolten.

A aquells que són així: contempleu la història de l'ésser humà i entreu en raó! No és el destí, sinó el viatge el que importa. I el que facis *avui* influencia l'endemà, i no a l'inrevés. Estima l'avui i persegueix tots els futurs!

L’autor, amb un crani humà de fa milers de milions d’anys